

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Έν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Έν τῇ ξένη, φραγ. χρ. 15
Έξαιμνοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερομένην τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν υπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ο κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ καὶ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ὁδὸν παντομίαι τὰς Λάρτεις ταῖς Μουδαῖς συγκοιτημῆς, ἠδίσταν οὐλύγίας. > Εἶρ. Ἱερ. Μακ. Στ. 673—5

ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

Δημοσιεύεται σήμερον τὸ τέλει τῆς κριτικῆς μελέτης τοῦ διακεκριμένου ἡμῶν συνργάτου κ. Στεφ. Μαρτζώκη, περὶ τοῦ διαπρεποῦ, ψυμύτηρος κ. Σιμ. Βλαβιανού, λίαν ἀγαθῶς καταχωρίζομεν καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, ὅπως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν δινηθῶσι νὰ γνωρίσωσι καὶ τὴν μορφήν τῆς τόσο ἐνδιαφερόμενης τζυτῆς προσωπικότητος, ἧς εἰς τόσον εὐεργετικῶς διὰ τὸ ἡμέτερον γένος ὄρεθ' ἐν τε τῇ φιλανθρωπῶν ἐπιστήμῃ καὶ τῇ φιλολογίᾳ.

(Συγρ. καὶ τίτλος.)

Ὁ ἐγκληματίας τοῦ Λομβρόζου δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὖρη θερμότερο φιλόδηρο, καλλίτερο ἐπιστήμονα. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος γεννᾶται μὲ τὸ σπῆρον τοῦ ἐγκλήματος, μὲ τὸ δηλητήριο ἐστὶ σῆμα, εὐρίσκει ἐς αὐτὸν τὸ μάτυ πού ἠμπορεῖ νὰ τὸν διακρίνη, εὐρίσκει ἐς αὐτὸν τὸ χεῖρ' πού ἠμπορεῖ νὰ τὰ ἐξαρνήσῃ, εὐρίσκει σ' αὐτὸν τὴν καρδίαν πού ἠμπορεῖ νὰ τὸν πονέσῃ, τὸ νοῦ πού ἠμπορεῖ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ἡ μόνη του μέριμνα εἶνε πῶς νὰ σώσῃ τὸν δυστυχῆ καὶ τὸ ἔθνος του ἀπὸ αὐτῆς τῆς νόσου, ἡ ἑποῖα γεμίζει τὰ φρενοκομεία ἀπὸ δυστυχεῖς, τὰς φυλακὰς ἀπὸ ἐγκληματίας, καὶ τὰ νεκροταφεῖα ἀπὸ αὐτοκτονούς. Εἰνέουδς καὶ ἐκδηλώνει ὅλην του τὴν στοργήν, εἶνε φιλόστοργος πατέρας καὶ φανεροῖν ὅλην του τὴν καρδίαν, ὑπὲρ ἐνδραχέστατος σὺχγος καὶ δειχνεὶ ὅλην του τὴν εὐλακρινὴν ἀφοσίωσιν, εἶνε ἐξοχος ἐπιστήμων καὶ ἀγκαλιᾶζει ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, εἶνε δεινός συγγραφεὺς καὶ φανεροῖν ὅλο τὸ φῶς, ὅλην τὴν σοφίαν καὶ ὅλην τὴν φιλευπλάχνην τῆς ἐπιστήμης του.

Ὁ οἶκός του, τὸν ὅποιο κυριολεκτικῶς πολιορκοῦν οἱ δυστυχεῖς, ἀποπνίγει κάθε πόνον, ἐξαρνήζει κάθε νόσον, φωτίζει κάθε διανοητικὸ χάρις. Τὸ εὐεργετικὸν κατὰσταμα, τὸ ὅποιο ἔχει ἰδρύσει στὰ Πατήσια, φανεροῖν πόσον ἀγαπᾷ τὴν τελειότητα, τὴν ἐπι

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

στήμην καὶ πόσον μεριμνᾷ γιὰ τὴν πατρίδα, τῆς ὁποίας εἶνε ἐργετής καὶ στὴν ὁποίαν προσφέρει ὀλόκληρον τὴν ἀγάπην του, τὴν ἐξοχὴν ἰδιότητα του. Τὸ περιοδικὸν του ἡ «Ψυχιατρικὴ» εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὅποιο φανεροῖν ὅλην του τὴν ἀρετήν, ὅλην τὴν πρόοδον αὐτοῦ τοῦ κλάδου τῆς ἐπιστήμης. Ὡς ψυχίατρος, δειχνεὶ τοὺς ἠθασμοὺς τοῦ νοῦ του καὶ τῆς καρδίας του, ὡς ἐπιστήμων συγγραφεὺς ὄχι μόνον προσφέρει μεγάλην ὑπηρεσίαν στὴν ἐπιστήμην του, ἀλλὰ πλουτίζει καὶ τὰ γράμματα, καὶ γιὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ θεωρῶ καθήκον μου ν' ἀναλύω μερικὰς του μελέτας, τὰς ὁποίας ἠμπορεῖ νὰ πολιτογραφῆσῃ ὁποιαδήποτε ἔθνος.

IV

Τὸ εὐεργετικὸν ἴδρυμα τῶν Πατησίων τοῦ κυρίου Βλαβιανού φανεροῖν τὴν λατρίαν του ἑστὸ ἔθνος του καὶ τὴν τελειότητα στὴν ἐπιστήμην του. Ἡ μουσικὴ εἶνε ἐκεῖνη, ἡ ὁποία ἐντρυφεῖ εἰς τοὺς θόλους ἐκεῖνος. Ὁ Ροσσίνι, ὁ Βέρδης, ὁ Μπετόβεν, ὁ Βελλίνι καὶ τόσο ἄλλοι, εἶνε οἱ εὐεργετικοὶ κητάσκαυτοι, οἱ ὁποῖοι κάνουν παρελασιν ἐμπρὸς στοὺς δυστυχεῖς ἐκεῖνος, τῶν ὁποίων ἔχει ἐκτροχιασθῆ καθε ἐνθιμότης τῆς ζωῆς, ὁ κόσμος ὁ λογικός. Οἱ μεγάλοι αὐτοὶ μουσικοὶ εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μὲ τίς θεῖες τῶν ἀρμονιών, μὲ τοὺς μαγευτικοὺς φθόγγους, προσπαθοῦν νὰ κινήσουν τὰ ἐλατήρια, τῶν ὁποίων ἔχει παύσει κάθε λειτουργία γιὰ νὰ κρούσων μίαν ἐνθύμωσιν, ἀπὸ τὴν ἑποῖα κρέμεται μίαν ὀλόκληρον ζωὴν, μίαν ὀλόκληρον ἱστορίαν, μίαν στοργήν, μίαν ἀγάπην, μίαν συνείδησιν. Σ' ἓνα φθόγγον ἡ δυστυχῆ ἀνθρωπότης κλεῖ μίαν ἐλπίδα, ὅλο τὸ ἄρωμα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἓνα μυστήριον τῆς ζωῆς, ἓνα φίλημα τὸ ὅποιον ἐδίδη καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη ἔχει ἀποτυπωθῆ στὴ ψυχὴν.

Εἶνε οἱ αἰῶνας τοῦ Ἐδισσοῦ, οἱ αἰῶνας, στὸν ὁποῖο πραγματοποιοῦνται τὰ ὄνειρα τῶν ποιητῶν εἶνε ὁ αἰῶνας τοῦ Λομβρόζου, στὸν ὅποιο ὡς στρατικὸν παρουσιάζεται ἐμπρὸς μας ὅλη ἡ οἰκογένεια τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων μὲ τὰ χίλια δηλητήρια, μὲ τὰ φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα ἐλαττώματα γιὰ νὰ θεραπευθῆ, γιὰ νὰ σχηματίσῃ τὴν ἄλλωσσο τῆς ἐνοτήτος μὲ τὴν ἀντίθεσιν, μὲ τὴν ἀλληλοβοήθειαν.

Ἡ «Ψυχιατρικὴ» τοῦ κ. Βλαβιανού ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα ὡς ἐπιστημονικὸν, ὡς φιλολογικὸν καὶ ὡς ἔθνικὸν ἔργον.

Ὁ Alfred Jouillee εἶνε ἐκεῖνος, τὸν ὅποιο ἀνατρυφεῖ ὁ κ. Βλαβιανός. Ἦνας κατ' ἐξοχὴν ἱστορικός δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δειξῆ μεγαλύτερη εὐρυμάθεια, μεγαλύτερη διαλεκτική. Καὶ ὁ Jouillee χανεταὶ ὄχι στὸ σκότος, τὸ ὅποιο τὸν παρεβλαλεῖ, ἀλλὰ στὴν διαανοητικὸν κλονισμόν, τῶν ὁποίων τὰ χασματα φωτίζει ὁ κ. Βλαβιανός.

Ἐκεῖ ὅπου ὁ Γαλάτης θέλει νὰ δειξῆ τὴν εὐρυμάθειάν του, ἐκεῖ ὁ κ. Βλαβιανός τρέχει ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀμάθειάν του ἐκεῖ πού ὁ πρῶτος θέλει νὰ δειξῆ τὴν διαλεκτικὴν του, ἐκεῖ ὁ δεύτερος παρουσάζει τὴν διανοητικὴν του γυμνότητα.

Δὲν ὑπάρχει μέρος πρὸ ὅποιο ὁ κ. Βλαβιανός νὰ μὴ φανερώη τὴν μοχθηρίαν αὐτοῦ τοῦ ἱστορικοῦ, δὲν ὑπάρχει μέρος, τὸ ὅποιο νὰ περᾷ ἀπαρητήρητα, τὸ ὅποιο νὰ μὴ ἀναλύη, νὰ μὴ φωτισθῆ. Ἡ ἀλήθειαν καὶ ἡ ἱστορικὴν γνώσιν, τρέχων μαζὺ σ' αὐτὴν τὴν μελέτην γιὰ ν' ἀποδείξων πῶς ὁ κ. Βλαβιανός εἶνε μίαν προνομιούχος ὑπαρξιν τόσο εὐεργετικὴν διὰ τὸ ἔθνος.

Ὁ ἐξοχος ψυχίατρος ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ γένος κάθε μὲροφὴ καὶ φανεροῖν τὴν γνήσιότητά του γιὰ νὰ ἐξετάσῃ καλλίτερον τὰ σημεῖα τοῦ ἀταβισμού του καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ζενισμός εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει εἰσχωρήσει στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔφερε τὸν ἐκφυλισμόν. Ἡ ἀγάπη σ' ὅτι εἶνε ξένο, ἀναίσχυντα ἔχει φανερωθῆ στὴν πρώτη κοινωνικὴ τάξιν, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀποσύνθεσιν, καὶ μαζὺ μὲ τοὺς γαλιλιμῶς τῆς σκορπίζει γενναϊότητα τὰ μικροβία ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχουν δηλητηριάσει τὸ αἷμα κ' ἔκαμαν τὴν γυναικὰ νὰ λησμονήσῃ τὴν μητρότητα τῆς, τὸν πατέρα τὴν ἀποστολήν του, καὶ ἔκαμαν τὰ τέκνα νὰ βρῶσκων τροφὴν στὴν ἀκολασία καὶ στὸ ἐγκλημα.

Ἐναντίον αὐτῆς τῆς γαλιλικῆς πνοῆς, ἡ ὁποία πλημμυρίζει τὰ ἑλληνικὰ στῆθη, διαμαρτύρεται ὁ ἐξοχος αὐτός ἐπιστήμων καὶ συγγραφεὺς μὲ τὴν εὐγλωττίαν ἐκεῖνην, ἡ ὁποία τὸν χαρακτηρίζει. Ἡ μελέτη του αὐτὴ φανεροῖν πῶς σ' ἐποχῆ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἐκτροχιασμοὶ τῆς ὕλης σκορπίζων μὲ τὴν γενναϊότητα τὰ μικροβία τοῦ ἐκφυλισμοῦ, ὁ κ. Βλαβιανός σκορπίζει τοὺς ἠθασμοὺς τοῦ νοῦ του στὸ ἔθνος, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ τὸν θεωρῆ εὐεργετήν.

Στέφανος Μαρτζώκης

ΑΠΟ ΤΑΣ «ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ»

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Πέρα τὸ δόλολευκο χωριό,
πού τὸ βουνὸ ἀνεβαίνει,
ἀδὲς καὶ ποθεὶ ἀνάπαισι
'εἰς ἀκύμιαντη ἐρημιά,
καὶ τὴν κορφή ὄνειρεύεται
'στὸν οὐρανὸ γραμμμένη,
μὲ τρία γιὰ κορώνα τῆς
κυπαρισσιῶν κορμιά.
Τὸ ἀπόδραδο 'ς τοῦ φεγγαριοῦ
τὴ χάρι τὴν περίσσια,
μοιάζει μὲ νύφης λείψανο
'πού ξεκινάει ἀργά,
καὶ ἐμπρός του γιὰ ἐξαπτέρυγα
τὰ δόλοθρα κυπαρισσία,
καὶ κόσμος πίσω τὰ ἔλατα
'πού ἰσκιώνουν τὸ ζευγαί.

Στυλ. Σπεράντζας.

ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ
(Γερμανικὴ ἀνάμνησις)

—*—

'Ἐκείνο τὸ βράδυ ἦμουν προσκεκλημένος εἰς τῆς
Frau Professor X'.

'Ὅτε ἔφθασα, ἡ μεγάλη αἴθουσα ἦτο πλήρης
ἀπὸ ξανθὰς γερμανίδας, εἰς ὧν ὄχι ὀλίγαι πολὺ ὤ-
ραιαι. Μέσα εἰς τὰς συστάσεις ὅμως μοῦ ἔκαμιν
ἐντύπωσιν ἐν ὄνομα: «H δεσποινὶς Norblom».

Τὸ ὄνομα αὐτὸ μὲ τὰ ὀλίγα σουηδικὰ ποῦ εἶ-
χα κἀποτε ἀπὸ περιέργειαν μάθει, μοῦ ἐφάνη σου-
ηδικόν.

Norblom, δηλαδὴ ἀάνθος τοῦ Βορρά.

Παρατήρησα τὴν φέρουσαν αὐτὸ ὑψηλὴ, ἀ-
δύνατος, μὲ μάτια καταγάλανα, ὡς δύο μενεξέ-
δες, μὲ μαλλὴ κατὰ ξανθὰ καὶ μὲ κινήσει κἀπως
θυγρὰς. Ξανθὰ ἦσαν καὶ αἱ περισσότεραι ἄλλαι
χορευτρίαι ἐκεῖ μέσα—ὅπως δὲ εἰς ἕκαστὸ Γερμανί-
δας αἰ ἐνένηθητα εἶναι ξανθὰ,—ἀλλὰ ἡ κόρη αὐ-
τῆ διέφερε πολὺ δὲν ἦτο ῥοδοπαχέως ὡς ἐκεῖναι,
καὶ μία γλυκυτάτη μελαγχολία ἀπεπνέετο ἀπὸ

τὸ βρασιλικόν τῆς μέτωπον τὰ μάτια τῆς, ὅτε
τὴν στιγμὴν τῆς συστάσεως ἔπεσαν ἐπάνω μου,
εἶχαν μίαν ῥέμβην ὄνειρῶδη, κἄτι τι τὸ ὑπερκό-
σμιον.

'Ἐπεκαλέσθην τότε μέσα μου τὰ πεινρά μου
σουηδικὰ καὶ, φριτὰζομαι, μὲ προσφοράν γε-
λοῖαν, ἐτόλμησα νὰ τὴν ἐρωτήσω:

— 'H δεσποινὶς εἶνε ἐκ Σουηδίας;

Εἰς τὸ πρόσωπον ἐκείνης ἐχύθη μαγευτικὸν χα-
μόγελον ἐκπλήξεως καὶ χαρὰς καὶ ἠρώτησε:

— Ni talar svenska? ('Ομιλεῖτε σουηδικά;)

Καὶ ἔμαθον τότε ὅτι ἦτο ἀπὸ τὸ Söderhamn
τῆς Σουηδίας καὶ μόλις πρὸ 3 μῶνων εὐρίσκειτο
εἰς τὴν μικρὰν μας γερμανικὴν πόλιν.

'H σουηδιλέξις μας ἐγένετο ἄλλοτε σουηδική
καὶ ἄλλοτε γερμανιστί: διότι αὐτῆς τὰ ὀλίγα γερ-
μανικὰ ἦσαν περισσότερα ἀπὸ τὰ ἄθλια σουη-
δικά μου.

Λέγουσιν, ὅτι εἰς μίαν συναστροφὴν πρέπει
κάνει, θυσιαζῶν ἀντιπαθείας καὶ συμπαθείας, νὰ
χορεύῃ μὲ ὄλας κἄν νὰ μὴ δεικνύῃ προτίμησιν
πρὸς καμίαν. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ τὸ bon ton, ἴσως
δὲ καὶ ὁ φόβος, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, τῆς φθ-
βερὰς, γυναικείας ἐκδικήσεως καὶ κακογλωσσίας.
'Ἄλλ' ἐγὼ ἦμουν πάντοτε ἐχθρὸς τῆς ὑποκρισίας
ὕπὸ πᾶσαν μορφήν, καὶ ἐπειτὰ μήπως κἀνεὶς ξεύ-
ρει τί κάμνει, ὅταν ἔχη ἀπέναντί του τέτοια μενε-
ξεδένια ὄνειρῶδη ματάκια;

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅπωςδὴποτε, ὅτι τὸ βράδυ ἐ-
κείνο δὲν εἶχα μάτια διὰ κἀμίαν ἄλλην, οὐτ'
ἐνθυλοῦμαι, ἀν ἐχόρευσα ἢ ὄχι μὲ ἄλλην μὲ ἀπερ-
ρόφησιν ἐκείνην, καὶ ἐγὼ αὐτὴν διατί ἀρὰ γε; τὴν
εἰλικύσαν τὰ ἐσφαλμένα μου σουηδικὰ, ἢ ἡ ιδιότης
μου ὡς Ἕλληνας;

'Ὅσον δι' ἐμέ, πῶς ἠμποροῦσα νὰ κυττάζω
τῆς κοῦκλις ἐκείνης, τῆς κομψῆς, ἀλλὰ χωρὶς ζω-
ήν, ἐνῶ ἤθελον μὴν πλησίον μου καρδίαν πάλλου-
σαν ἐκ τρυφερότητος;

'Ὅτε οἱ ἦχοι τοῦ πρώτου βάλς ἀντήχησαν,
αὐθόρμητος τὴν προσκάλεσα καὶ μὲ χαρὰν ὄχι
κρυπτομένην ἐσπρόσθη ἐκείνην δὲν ὠμιλοῦσαμεν,
ἐνῶ ἐστροφόμεθα ὑπὸ τοῦ γλυκεῖς ἤχους τῆς μου-
σικῆς ἠσθάνομην ὅμως τὸ χέρι τῆς μέσα εἰς τὸ
ἰδικόν μου, ἠσθάνομην τὴν γλυκεῖάν τῆς ἀκα-
πνοήν, πολὺ ταχέαν ἀπὸ τὴν ζέσιν τοῦ χοροῦ,

ἠσθάνομην τὰ χρυσὰ τῆς μαλλιάς περτυγίζοντα
εἰς τὸ στόμα μου, καὶ ποῖα γλώσσα ἠμποροῦσε
τότε νὰ μᾶς χρησμεύσῃ; οὕτε ἡ ὄρατα τῆς καὶ
μεγαλοπρεπῆς σουηδικῆ!

Πολὺ γρήγορα ὅμως ἐκουράσθη καὶ τὰ μάγουλά
τῆς ἔγειναν κατακόκκινα: τὴν ἀδήγησα τότε εἰς
τὴν θέσιν τῆς καὶ ἐμείναμεν ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν
παράμερα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀκόμη ἐχόρευαν: τί ἐλέ-
γαμεν; ὃ ὄχι μυστικά!

Μοῦ ἔλεγεν, ὅτι εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν μας
εἰς μίαν θείαν τῆς, τῆς κυρίας S', καὶ ὅτι τὸ
κλίμα τῆς Γερμανίας τὴν ὠφέλει περισσότερο.

— Τί ὄρατα, ποῦ θὰ εἶναι εἰς τὴν Ἑλλάδα
σας! μοῦ εἶπεν ἔξαφνα, μέσα εἰς τὸν παντοτεινὸν
ἥλιον καὶ τὰ λουλούδια!

— Καὶ διατί τότε δὲν ἔρχεσθε νὰ μέινετε ἐκεῖ;
τῆς εἶπα δὴδὲν ἀστειζόμενος.

'Ἐνόησεν ἐκείνη τὸν ὑπανιγμόν μου καὶ δὲν ἀ-
πήντησεν, ἀλλὰ μόνον ἔριψεν ἐπάνω μου τὰ φω-
τέρὰ τῆς μάτιας.

'ὦ! ποῖα γλώσσα εἶναι εὐφραδέστερα ἀπὸ τὴν
γλώσσαν τῶν ματιῶν!

Εὐθύ: ὅμως ὕστερα στενωγμὸς δυσδιάκριτος
τὴν διέφυγεν. 'Ἄλλ' ἐμείδισε πάλιν ἡ κόρη καὶ
εἶπε:

— Ἐρίπε ὅμως, καὶ μ' ὄλον τῆς τὸ κρῦν, πῶς
ὄρατα εἶναι ἡ Σουηδία μου!

— ὦ! ἀπήντησα, — καὶ ὠμίλησεν ἡ ψυχὴ μου
— καὶ τί σουηδικὸν δὲν εἶναι ὄρατον; 'H γλώσσά
σας εἶναι ἡ ὄραιότερα τοῦ κόσμου.

— Ἀλήθεια; Καὶ θὰ εἴσθε βέβαια ὁ μόνος
Ἕλληνας ποῦ ξεύρετε τὴν γλώσσαν μου; καλέ, πῶς
σας ἦλθε νὰ μάθετε σουηδικά;

— Καὶ μήπως ἔμαθα; ἤθελα μόνον νὰ δια-
βάσω τὰ ὄρατ' ἀποιήματά σας, τῆς εἶπα, τὰ με-
λαγχολικὰ τραγούδια τοῦ βορρά, τοῦ Tegner καὶ
τοῦ Stagnelius τοῦς στίχους.

'Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔγινε διάλεμμα τοῦ χο-
ροῦ καὶ μία ξανθὴ Fräulein ἐτραγοῦθησε κἄτι τι
εἰς τὸ πιάνο: τί ἦταν, δὲν ἐκαλοπρόσεξα. 'H οἰκό-
δεσποινα ὅμως ἦλθε κατόπι καὶ παρεκάλεσε καὶ
τὴν Fräulein Gerda—Τί γλυκὸ ὄνομα!— Πόθος
— νὰ μᾶς τραγουδήσῃ κἄτι τι σουηδικόν.

Χωρὶς τὰ συνήθη νᾶξια ἐκάθησεν ἐκείνη εἰς τὸ
πιάνο καὶ ἐτραγοῦθησε. 'Ἄλλὰ θεέ μου! δὲν ἦτο

τραγοῦδι ἐκείνο: ἦτο ἓνα ὑπερκόσμιον παράπονον
ὅλη τῆς ἡ ψυχῆ ἐξεχύνετο μέσα εἰς τοὺς στίχους
ἐκείνους τοῦ Stagnelius καὶ τοῦς ἤξευρα τοῦς
στίχους αὐτοῦς: τῆς ὑπεράτης ἐγκαρτερήσεως!

Τὸ ἀλασμόνητον ἐκείνο τραγοῦδι ἦτο τὸ ἐξῆς:

Fyltlf äglarne.

(Τάποδημητικὰ πτηνὰ)

Τὰ χελιδνία τώρα τὰ καύμενα
'Ἀφίνον τὴ φωνή τους τὴ γλυκεῖά,
Κι' ὄλα μαζί, ἀνήσυχτα, θλιμμένα,
'Ἀνοίγουν τὰ φτερά νὰ πᾶν στὰ ξένα,
Μακριὰ, νὰ βροῦνε ἄλλη κατωκία.

»Θεέ μου, ποῦ μας πᾶς; —λένε θλιμμένα—
Μακριὰ ἀπ' τὴ μικρὴ μας τὴ φωλιά;
'Ἐδῶ, μέσα στὸν κῆπο, γωνημένα,
ἔζησαμε γλυκά κι' εὐτυχισμένα,
Μ' ἀγάπη καὶ τραγούδια καὶ φιλιὰ.

»Ἦταν γλυκεῖα ἡ ἀνοξὶ ἐδῶ—πέρα,
Γαμάτῃ ἦλιο, ἄσθη, μυρωδιὰ
Γεμίζαμε τραγούδια τὸν ἀέρα,
Κ' ἐλόχαρε πετούσαμε ὅλη μέρα
Στὰ φωνητὰ καὶ πράσινα κλαδιά.

»Μὰ τώρα τᾶνθι γέρουν μαρμαμένα
'Ἀπ' τοῦ βορραῖ τὸ κρῦν: τὸ φιλί,
Τὰ φύλλα πέφτουν γαμῶ ξερμαμένα
Κι' ἀσπλαχνὸ γιόνι θάξῃ σκεπασμένα
Τῆς ἀνοξίς σὲ λίγο τὴ στολή.

Γιατὶ ἐδῶ νὰ μένωμε ἀκόμα;
ἔφυγε ὁ ἥλιος, πέταξε ἡ χαρὰ
Τραγοῦδι: πᾶ δὲν ἔρχεσαι στὸ στόμα,
Κ' ἡ γῆ ἐδῶ 'ναι τάφοι τώρα χῶμα,
Μὰ ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε φτερά!

Καὶ φεύγουν τὰ φτωχὰ καὶ φτερυγίζον
Καὶ φθάνουν σ' ἄλλη χώρα μακρινή:
'Ἐκεῖ μωρὸνες πράσινες ἀνθίζου,
Καὶ χαρωπὰ τὰ ροζικὰ κελαοῦνον,
Καὶ ἀνοξὶ γελᾷ παντοτεινῆ.

Τῆς συμφορᾶς σὺν πέφτουνε τὰ χιόνια,
Μὴν κλαῖς, μικροῦλα δύστηνη ψυχὴ!
'Ἡ φυλακὴ σου ἐδῶ δὲν εἶναι αἰώνια.
Θυμῆσου τὰ θλιμμένα χελιδνία,
Ποῦ σ' ἄλλους τόπους γίνοντ' εὐτυχῆ.

Μιά μέρα, σαν κ' αὐτά, εὐτυχημένη
Και σὺ θ' ἀνέβης γρήγορα φτερά,
Κι' ἀπὸ τῆ γῆ θά φύγης, πούσουν ξένη,
Πέφ' ἀπ' τὸν τάφο, ἐκεῖ τοῦ ἐς προοίμιον
Αἰώνια ἀντιτάκτη χαρά!

Και ἐνῶ ἡ φωνὴ τῆς κόρης ἔσβηνεν, ἕνα δάκρυ, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω, ἐκυλίσθη εἰς τὸ μάγουλόν μου.

Εὐχαρίστησαν οἱ ἄλλοι καὶ ἐπλησίασα κ' ἐγώ.

— Ὡ Δεσποινίς, τῆς εἶπα, ἂν δὲν ἐφοβοῦμαι, μήπως γελάσετε, θὰ σὰς ἔλεγα, ὅτι μ' ἐκάμετε νὰ κλαῖσω.

Ἐστύλωσεν ἐκείνη ἐπάνω μου τὰ ὕγρά της μάτια.

— Ἀλήθεια, εἶπεν, ὦ, κ' ἐμένα, δὲν ξέρω, γιατί μοῦ κάνει τόσο κακὸ αὐτὸ τὸ τραγοῦδι! Κάθε φορὰ, πού τὸ τραγοῦδῶσα, ταράττομαι τόσο πολὺ! Καὶ ὅμως εἶναι τόσο ὠραίο! *Iske sant?* (Δὲν εἶν' ἀλήθειά!)

Διὰ νὰ τὴν ἀποσπάσω ἀπὸ τὰς θλιβεράς της σκέψεις, προσέθηκά.

— Αὐτὴ ἡ χώρα ἡ φωτεινὴ, πού λέγει τὸ τραγοῦδι σὰς, εἶνε ἡ ἠλιόλουστος μου Ἑλλάς! Δὲν θέλετε, δεσποινίς, νὰ πετάξετε ἐκεῖ, ὅπως τὰ χελιδόνια;

Ὡ, τὸ βλέμμα της ἐκείνο τότε! Τίνος ἀρρήτου λύπης πέπλος τὸ εἶχεν ἀρὰ γε θαμβώσῃ;

Ἐφυγεν εἰς τὰς 12· καὶ πρὶν ἀναχωρήσῃ, μοῦ ἔδωκε τὸ χέρι της, ἐνῶ μειδιάμα γλυκύτατον διέστειλε τὰ χεῖλη της τὰ ὠρὰ.

— Λοιπόν, Fröken, τῆς εἶπα, θὰ μοῦ μάθετε τὰ σουηδικά, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἐρόθημα ἐκάλυψε τὰ μάγουλά της καὶ μὲ ζωηρότητα αἰφνιδίαν:

— Ὡ, βέβαια, ἀπάντησε σουηδικά, καὶ σὲς ἐμένα τὰ ἑλληνικά!

* * *
Ὅτε ἀνεχώρησαν οἱ περισσότεροι προσκεκλημένοι, ἐπλησίασα τὴν οικοδέσποιναν καὶ μὲ τρόπον τὴν ἡρώτησα διὰ τὴν χαριτωμένην ξανθὴν κόρη.

— Ἡ δεσποινὶς Norrblom, μοῦ ἀπάντησε μὲ στεναγμόν· τὸ καὶμελο τὸ κορίτσι! ἤλθεν ἔδω διὰ ν' ἀλλάξῃ κλῆμα καὶ νὰ γίνῃ καλὰ; ἔβηχε τόσον πολὺ εἰς τὸ Söderhamn! ἄλλα—μοῦ εἶπε σιγά—φοβοῦμαι μήπως εἶναι πλέον ἀργά! . . .

Στέφανος Μυρωμένος.

(Ἀθήραι)

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ

Συνεχίζουσαι τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ γραφέντα περὶ τῆς γενικῆς ἐντυπώσεως, ἦν ἡ ἐν καιρῷ τῶν εορτῶν κατακλύζουσα τοὺς ναοὺς γυναικεία πληθὺς παρέχει, διαζωγραφοῦσα πιστῶς σύνολόν τινα ἠθικῶν χαρακτηρισμῶν ἑαυτῆς, θέτολεν ὑπὸ τὴν αἰχμὴν λεπτομερεστέρως πως ἐξεπάσεως τὴν δευτέραν ἕψιν τοῦ γενικοῦ τούτου χαρακτηρισμοῦ, ἦν ἀκροθιγῶς μόνον τότε ἐβίξαμεν, ἦτοι τὸ ζήτημα τῆς αἰσθητικῆς ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ τοῦ φύλου ἡμῶν.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐνδυμασίας δὲν εἶναι τόσον ἄμιρον σπουδαιότητος καὶ ἐνδιαφέροντος, ὅσον νομίζουσι τινες, πᾶς δὲ ὁ ἀναλαμβάνων νὰ πραγματευθῇ περὶ αὐτοῦ δὲν τὸ πράττει βεβαίως ὑπὸ τὴν πρόθεσιν, ὅπως παρωθήσῃ τὸ φύλον μας εἰς τὴν ἀλογον καὶ κατακριτέαν πολυτέλειαν, ἣτις, οὐχὶ ἄνευ λόγου τὸ πλεῖστον, ἀποτελεῖ τῶν μὲν συζύγων τὸ φόβητρον, τῶν δὲ ἐγγάμων γυναικῶν τὸν εὐτελισμόν καὶ τὴν καταθρομβόρωσιν, τῶν δὲ ἐπιγάμων νέων τὸ ἀποτρεπτικόν ἀπὸ τοῦ γάμου μορμολύκειον, τῶν δὲ νεανίδων τὴν βαθμιαίαν μετάπτωσιν εἰς τὰς πολυκριβίμους σήμερον φάλαγγας τῶν γεροντοκορῶν.

Ἐάνεξετάσῃ τις τὸ ἀρχέγονον ἐλατήριον τῆς περὶ τὴν ἐνδυμασίαν ἐν γένει ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου καταβαλλομένης προσοχῆς, θ' ἀνεύρῃ, ὅτι, ἐὰν τὸ μὲν ἐνδύμα κατ' ἀρχὴν χρησιμεύει μόνον πρὸς φύλαξιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀπὸ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἐπιρρειῶν, ἀλλ' ἡ διάφορος αὐτοῦ διασκευὴ ἀποβλέπει πρὸς τὴν αἰσθητικὴν ἐντύπωσιν, ἦτοι τὸν καλλωπισμόν, τὴν ἐ-

ξωράσιν τοῦ φέροντος αὐτὸ ἀτόμου. Ὁ σκοπὸς δὲ οὗτος, ἀπορρέων ἐκ τῆς ἐμφύτου ἐν τῷ ἀνθρώπῳ αἰσθήσεως τοῦ καλοῦ, ἦτις ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις, εἶναι λεπτότερα καὶ ὀψυτέρα παρὰ τῷ γυναικείῳ φύλῳ, ἀποτελεῖ οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν φιλαρέσκειαν.

Μεγάλῃ καὶ μυστηριώδῃς ἡ δυσμενὴς γοητεία, ἣν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῶν πνευμάτων ἡ λέξις αὐτῆ, ἡ ἔχουσα σκανδαλώδη τὴν ἀπήχησιν καὶ εὐρυτάτην τὴν ἐκδοχὴν. Οὐχ ἦττον ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν θὰ ἐκπλαγοῖσι πολλοὶ σήμερον, ὅτε ὁ αἰὼν τοῦ φωτὸς ἤρξατο ἐπιχέων τὴν αἰγλην τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ ἐπὶ πολλῶν τείως σκοτεινῶν ζητημάτων, ἐὰν καὶ ἡ γράφουσα μετὰ πολλῶν ἄλλων ὁμολογήσῃ, οὐχ ὡς γυνή, ἀλλ' ὡς κριτὴς ἀμερόληπτος, ἀλλ' ὡς ἀνθρωπος θύων ἐκθύμως πᾶσαν ἀχλυώδη πρόληψιν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀκραϊφονος λογικῆς, ὅτι ἡ φιλαρέσκεια μέχρι τινὸς βαθμοῦ εἶναι θεμιτὴ καὶ δι' ἀξίειαν, ἀποβαίνει δὲ ἀθέμιτος καὶ ἀξία τοῦ συνωνύμου πρὸς τὸ σκάνδαλον τίτλου της, μόνον ὅταν ὑπερβῇ τὸ μεταχίμων αὐτῆς τὸ σεβαστὸν καὶ ἀκαταβίβαστον, ὅπερ εἶστιν ἡ φιλία τοῦ οἴκου, ἡ μειδιῶσα εἰρήνη τῆς συζυγικῆς στοργῆς καὶ τῶν ἀγνῶν ἰδανικῶν τῆς εὐλογητῆς ἐστίας καὶ τῶν θείων αὐτῆς ἀπολαύσεων, μεταπηδῶσα εἰς τὸν βόρβρον τῆς ἀγνείας, εἰς τὴν ἀνευρίαστον ἐκζητήσιν τῶν δημοσίων βλεμμάτων, εἰς τὴν ἐν τῇ τύρβῃ τῶν τριῶν ἀνάισχυτον ἐπαιτείαν ἀκατανομάστων συμπαθειῶν.

Ἐξηγοῦμαι καλλιτέρον.

Ἴσως ὑπέρβην αἰὼν, καὶ ὄν ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς τῶν ἰδεῶν καταπτώσεως καὶ τοῦ ὑπὸ τὸν ἐπιόλητῃ τῆς ἀμαθίας ἐκφυλισμοῦ τοῦ πρόνυμματος, ὡς ἀρετὴ τῆς γυναικῆς ἐθεωρεῖτο ἡ ρυπαρότης, ἡ ἀκηδία, ἡ ἀποχὴ ἀπὸ παντὸς καλοῦ ἐν τῇ ἀπόφει της, ἔστω καὶ ὑπ' αὐτὸ τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου της καὶ τῶν περὶ αὐτήν.

Ἄλλα σήμερον οὐδεὶς βεβαίως θὰ κατακρίνη τὴν ἀνεπτυγμένην καὶ καλαισθητὴν τῆς Εὐσας ἐγγόνῃν, ἦτις, νεαρὰ ἤδη οἰκοδέσποινα, ἀπὸ διασκευασίῃ ἐπὶ τὸ καλλιτεχνικώτερον τὰ τοῦ οἴ-

κου αὐτῆς, φροντίζει καὶ περὶ τῆς διασκευῆς κομψῆς καὶ χαριέσσης ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῆς οἰκιακῆς ἐσθήτος. Μὲ τὴν γλαφυρὸν κοιτωνίτην της (robe de chambres) δροσεροῦ τινος ἢ ἀβροῦ χρώματος, θ' ἀνταποκρίνηται καλλιτέρον εἰς τὸ περὶ αὐτὴν καλλιτεχνικὸν τῆς ποθητῆς ἐστίας της περιβάλλον, καὶ διὰ τῆς ἐπιχαρίτως μειδιώστος ἀρμονίας τῆς, ἀπόψεως αὐτῆς ἀποπνεύουσα τὴν ποίησιν καὶ τὴν αἰθερίαν χάριν, γλυκύτερον καὶ τερπνότερον θὰ παρέχῃ ἰεῖμα εἰς τὸ ὄμμα τοῦ συζύγου, συνειπνοῦτος ἢ συζητοῦτος μετ' αὐτῆς ὑπὸ τὸ γλυκὺ καὶ ἥρεμον τοῦ λαμπτήρος φῶς παρὰ τὴν τράπεζαν. Ἄφ' ἧς δὲν ἐλλείπει βεβαίως τὸ εὐπρεπές, εὐθηρὸν ἴσως, ἀλλὰ καλλιτεχνικὸν κάλυμμα καὶ κομψὸν δοχεῖον μετὰ δέσμης φυσικῶν ἢ τεχνητῶν ἀνθέων, ἢ καὶ χόρτων ἐπιξηρῶν, ἐνῶ ὁ περὶ τῶν ἐπισείων τὰς χρυσαῖς καὶ ροδαλάς αὐτοῦ πέτρους ἀράτος ὡς ἡ εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ξανθὸς καὶ μάγος θεὸς, τὸ γλυκὺ ὀλεητρὸν τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ἰδεόμορφος θεὸς Ἐρως.

Οὐδεὶς σήμερον θὰ κατακρίνη τὴν παρήλικα κυρίαν, ἣτις δὲν θέλει νὰ καθίσταται ἀγῆδης καὶ ἀξία χλεύης εἰς τὰ ὄμματα συζύγου, τέκνων καὶ ὑπηρετῶν παρουσιαζομένη πρὸ αὐτῶν ἐν εἰδεχθεῖ ἀτμηλησίᾳ καὶ ρυπαρότητι, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἐγερθῆ τῆς κλίνης προβάλλει εὐσταλῆς, ἀξιοπρεπῆς καί, νῆ τὸν Δία, θελητικῆς, μὲ κοιτωνίτην κομψὸν καὶ εὐπρεπῆ χρώματος καὶ κοπῆς ἀναλόγου πάντοτε πρὸς τὴν ἡλικίαν της.

Οὐδεὶς τέλος θὰ κατακρίνη πᾶσαν γυναικὰ ἀπὸ τῆς νεαρῶτάτης κόρης μέχρι τῆς πρεσβυτιδος καὶ αὐτῆς τῆς γράϊας, ἣτις ἐπίσης πολὺ πρέπει νὰ φροντίζῃ ὅπως μὴ ἐμπνέῃ ἀποτροπῆν, ἐπιζητούσαν ἀπλῆν, σοβαρὰν καὶ κομψήν, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἦθος αὐτῆς ἐνδυμασίαν, ὅπως, ἐξεργασμένη εἰς τὰς δόους, μὴ προκαλῆ βλέμματα χλεύης μηδὲ πλήρητῃ δυσαρέστως τὴν αἰσθησιν τῶν ἄλλων, πλήττουσα συνάμα καιρίως καὶ καταρρίπτουσα ἀκατανομάστως τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἀτομικότητα καὶ ἀξιοπρέπειαν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

Γιὰ εὐτυχία ἴδω ἑστὴ γῆ δὲν εἶχα παρὰ ἕνα,
ἕνα φωτῶδ' ἐριαντάφυλλο, μὲ φύλλα μαρμαρένια·
Γλυκύκινη ἐνθύμησι . . . εἶδε καίμοις καὶ πάθη,
Γι' αὐτὸ τὸ δόλλο χλωμίωσε καὶ γρήγορα ἠμαρῆθη...

Τῆς ἀνοιξὸς ἦσαν παιδί, ἠερίφανο ἀνθοῦσε·
γι' αὐτὴ τὰ θόνη ἐφαλλε, γι' αὐτὸ γλυκολαλοῦσε . . .
Καὶ τὸ πρῶτ' οὖν ἔξυπνησε μὲ τὴ δροσιὰ λουμέντο,
ἕνας διαβάτης τῶ κηφὲ γιὰ μιὰ πτωχὴ παρθένο.

Ἐνα πρῶτ' τὸ ρόδο ζῆ . . . Τὴν εὐτυχία μιᾶσαι
ἕνα πρῶτ' κ' αὐτὴ ἀνθεὶ καὶ ἕτερα χλωμίαιε!
καὶ μόνη ἢ ἐνθύμησις ζῆ ἑστῆς καρδίᾳ τὰ βῆθη
αἰώνια, γιὰ γὰ ζυπητὰ τὰ κοιμισμένα πάθη

Τώρα οὖν ριχνῶ μιὰ ματιὰ ἑστὰ κίτρινα τοῦ φύλλο,
νοιώθω ἑστὰ βῆθη τῆς καρδίᾳς κρηφὴ ἀνατριχίλα·
Ἐγγύρωσε δύο συμφωρὰς καὶ εἶδε δύο πάθη
γι' αὐτὸ τὸ δόλλο χλωμίωσε καὶ γρήγορα ἠμαρῆθη . . .

Ἀπέθανε τὸ ρόδο μου ! . . . Στὰ φύλλα ἐνδὸς βιβλίου
ἕνα πρῶτ' τὸ θῆαψε χερί τρεμουλιαστό . . .
Ἐκεῖ κοιμᾶται τὸ παιδί τοῦ δροσεροῦ Μαίου,
κοιμᾶται καὶ τὸ πάθος μου μαζί του καιριστό.

Βιργιλία Π. Εὐαγγελίδου

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩΝ

(Συγγεία, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ἄγνωσθ' ἀν' αὐτοῦ προέρχεται ἐκ τῆς ἰδιοσυγκρα-
σίας ἢ ἐκ τοῦ χαρακτῆρός μου, ὡς ἀποτέλεσμα
τῆς φαιδρᾶς κινήσεως κατὰ τὰς ἀποκρέως, ἢ εἶνε
ἐπὶ τέλους κατάστασις ψυχολογικῆ στενωῦς συν-
δεομένη πρὸς τὰς ἀναμνήσεις τῶν ἀποκρέων κατὰ
τὰ παρελθόντα ἔτη. Καὶ ἀληθῶς ὑπάρχουσιν ἐν-
τυπώσεις τινές, αἵτινες μεγάλως ἐπηρεάζουσι τὴν
παιδικὴν ἀντιληψίν. Ἡ τῶν χρόνων δὲ ἐκείνων
ζωηρὰ φαντασία, ἐξωραϊζουσα μετὰ ταῦτα τὴν ἀ-

νάμνησιν, ἀποτυπώνει καὶ ἰδίως ἀναπαριστᾷ αὐ-
τὰς κατὰ τρόπον εὐάρεστον ὅσον οἶόν τε. Ἄνα-
μνήσεις μάλιστα τινες γλυκαίαι, ἐκεῖθεν ἔχουσαι
τὴν ἀρχήν, δὲν μένουσιν ἀνευ ἐπιδράσεως ἐπὶ τῆς
ψυχικῆς καταστάσεως κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα
χρόνους. Ἰσως τοιοῦτό τι νὰ συμβαίη καὶ παρ'
ἄλλοις. Ἐγὼ ὅμως οὐδὲλως διατάξω νὰ ὁμολο-
γήσω ὅτι ἐξ ὧν τῶν λαϊκῶν διαχύσεων καὶ πα-
νηγύρεων αἱ ἀπόκρευ εἶναι αἱ μόναι, ἄς κατὰ βᾶ-
θος αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ καθ' ἄς μετ'
ἐνδομύχου χαρᾶς μετέχω τῆς γενικῆς φαιδρότη-
τος καὶ εὐθυμίας. Ἡ θέα τοῦ πρὸ ἐμοῦ παρελαύ-
οντος θορυβώδους καὶ συνοστιζομένου πλήθους,
ἢ ποικιλία τῶν στιγμιαίων ἐντυπώσεων μὲ εἶχον
κυριολεκτικῶς ἀφαρπασαί, οὐδ' εἶχον ἀντιληφθῆ
ὅτι πλησίον ἐμοῦ εὐρίσκето συνομιλῶν πρὸ πολ-
λοῦ μετὰ τοῦ Φιλίππου ὁ καλὸς φίλος μας κύριος
Πλατῦς, μεσηλιεὶς ἀνὴρ ἀγαθῶν αἰσθημάτων, χα-
ρακτῆρος φαιδρῶ καὶ ὀψως νοήμονος, ἥτις ἐκ
μιας ἀρχῆς σε διέθετε λίαν συμπαθῶς πρὸς αὐτόν.
Ὁ κ. Πλατῦς εἰειώρησε καλὸν νὰ μὴ με ἀποσπᾷσῃ
ἐκ τῶν ριμθασμῶν, εἰς οὓς ἤμην βιβυθισμένος καὶ
ἐξηκολούθησε συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ φίλουμου.
Ἐξ ὅλης τῆς μακρᾶς αὐτῶν συνομιλίαις ἠδυνήθη
μόνον ν' ἀκούσω τὰς τελευταίας λέξεις

— Εἴμεθα ὄλοι ἐκεῖ, ἔλεγεν ἀπερχόμενος ὁ κ.
Πλατῦς, καὶ σὰς περιμένονεν.

III

Ἡμαρξεν ἄλλοτε ἐν τῇ πόλει μας ὁ οἶκος τοῦ
κ. Πλατύ. Οἱ πρόγονοι αὐτοῦ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν συγ-
κατηρηθμούντο μετὰ τῶν τότε προκρίτων, διαρκῶς
ἐκλεγόμενοι δημογεροντες καὶ προσώτους
τῆς κοινότητος. Ἡ νῦν δὲ σωζομένη οἰκία μὲ τοὺς
δίκην φρουροῦ μεσαιωνικοῦ ὕψους αὐτῆς τοί-
χους, τὴν ἀλλόκοτόν της διαίρεσιν καὶ τὰ ἀ-
χανῆ δωμάτια, μὲ τὰς πεποικιλμένας ὀροφάς, τὰ
ἄνισα παράθυρα τῆς καὶ τὴν βαρετιὰν τῆς ἐξώθυ-
ραν, οἱ παρέχουσι καὶ νῦν εἰσέτι ἀμυδρὰν ἰδέαν
τοῦ παρελθόντος μεγαλείου. Ἰπάρχει δὲ κάπου
ἐκεῖ ἐντός τοῦ ἀπεράντου καὶ παρημελημένου
κῆπου εὐρύτατος ἀρχαῶν καὶ σταύλος, ἐνθα ἐτρέ-
φοντο οἱ ἵπποι τῶν εὐγενῶν ἰνοίκων. Ἐν τῇ οἰ-
κίᾳ αὐτῇ συνήρχετο ἄλλοτε ὅ,τι σοβαρὸν, ὅτι ἐξέ-

χον ἠδύνετο ἡ πόλις μας νὰ ἐπιδείξῃ εἰς πλοῦτον.
εἰς γένος, εἰς γράμματα. Καθ' ἑκάστην δὲ Κυρια-
κὴν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, μετέβαινον ἐν
σώματι ἀκολουθοῦντες τὸν Ἐπίσκοπον Μητροπολίτην
καὶ τὴν πολυάνθρωπον αὐτοῦ συνοδείαν οἱ πρό-
κριτοι. Εἶχον τι τὸ ἀριστοκρατικὸν καὶ ἐπιβάλλον
αἱ πολυῶροι ἐκεῖναι ἐπισκέψεις. Ἐκαστος ἐκά-
θητο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς, τοῦ Μητρο-
πολίτου κατέχοντος τὴν ἐπιστημιώτεραν θέσιν,
ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ θέσεως, καὶ
ἐτήρει ἀπόλυτον σιγὴν, ἀκροώμενος μόνον τῶν
λόγων, οὓς δύο ἢ τρεῖς ἐκ τῶν ἐπιφανιστέρων
ἀντήλλασον μετὰ τοῦ Ἄρχιερέως. Ἐντοτε πα-
ρίστατο ἐκεῖ καὶ ἡ οἰκοδόποινα. Ἡ προσφορά
τοῦ γλυκοῦ, τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ καφέ, ἐγένετο
μετ' ἐπιβαλλούσης ἀξιοπρεπείας καὶ ἐν δογείαις
βαρυτέμοις καὶ λόγῳ τοῦ μετάλλου καὶ λόγῳ
τεχνικῆς ἐπεξεργασίας. Ἐβρίθε δὲ ἐκ τοιοῦτου
εἶδους βαρυτέμων ἀντικειμένων καὶ λοιπῶν ἐπι-
πλῶν ὁ ἀρχοντικὸς οἶκος τοῦ μακαρίτου Φιλο-
θέου Καραϊωάννου Πλατύ. Βαθμηδὸν ὅμως καὶ
οὖν τῶ χρόνῳ, ἀκολουθῶν τὴν μοιραίαν τῶν πραγ-
μάτων φορὰν, ἐξέπεσε τῆς ἀρχαίας ευκλείας καὶ
ὁ οἶκος οὗτος. Ὁ μόνος δ' ἐπιζῶν διατέγγος τοῦ
Φιλοθέου καὶ ἀγαθὸς φίλος μας κ. Παῦλος Πλα-
τῦς, προσεπάθει φιλοτιμῶς ν' ἀνυψώσῃ καὶ δια-
τηρήσῃ τὸ ἀρχαῖον οἰκογενειακὸν ὄνομα. Τοὺς ση-
μαντικῶς ἐλαττωθέντας πόρους ἐκνήυξησεν ἐρ-
κούντως, διήνοιξε σχέσεις οἰκογενειακὰς εὐρυτά-
τας, καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ του κατώρθωσε νὰ συγκεν-
τρώη πολλὰ τῶν ὀπωσθήποτε σημανόντων προ-
σώπων ἐν συναναστροφαις καὶ χοροεσπερίαι. Δυσ-
τυχῶς ὅμως τὴν προύσαν ἀνύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ
τῆς οἰκογενείας γοήτρου καὶ τὴν εὐρυσιν τῶν κοι-
νωνικῶν σχέσεων, ἀνέστειλεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὁ
πρώωρος θάνατος τῆς κυρίας Πλατύ, συμβᾶς ὑπὸ
συνθήκας λίαν τραγικᾶς. Τὸ βαρὺ πένθος, ὅπερ
ἐτήρησεν ὁ κ. Πλατῦς, περιορισθεὶς ἀποκλειστι-
κῶς καὶ μόνον εἰς τὴν ἀνατροφήν τῆς μικρᾶς αὐ-
τοῦ θυγατρῆς, διήρκεσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καθ' ἃ
ὁ οἶκος περιήλθε καὶ πάλιν εἰς ἀράνειαν. Ἡ μο-
νογενῆς ὅμως αὐτοῦ θυγατῆρ ἔλθοῦσα εἰς ἐφηβι-
κὴν ἡλικίαν, συνέτεινε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπα-
νάληψιν καὶ ἀνανέωσιν τῶν διακοσιῶν ἀγαθῶν
φιλικῶν σχέσεων πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ πα-

τρὸς τῆς. Ἦτο δὲ τῇ ἀληθείᾳ κόρη ἀξίερατος μὲ
τοὺς ἀρεταίς τῆς ἡλικίας αὐτῆς τρόπους, τὴν δόξ-
ξανθὸν καὶ πυκνὴν κόμην καὶ τοὺς μεγάλους γα-
λανούς, ὀρθαλμούς, ἐν οἷς καταφαγῶς ὁ πατήρ της
ἀνεύρισκε τὴν ἐπίσημον αὐτῆς καταγωγὴν. Ἄλ-
λὰ καὶ ὁ κ. Πλατῦς καλῶς γνωρίζων, ὅτι ὄχι μόνον
τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα καὶ ἡ ὀλίγη προίξ,
ἀλλὰ καὶ τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ προσόντα εἶ-
ναι ἐπίσης ἀπαραίτητα πρὸς καλὴν ἀποκατάστα-
σιν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, δὲν ἐφείσθη οὔτε κόπων,
οὔτε θυσιῶν, ὅπως ἐπιτύχῃ τούτου. Μετὰ χαρᾶς
καὶ εὐδίας τινὸς αὐταρκατικῶν ἰκανοποιήσεως ἐβλεπε
τὴν κόρην αὐτοῦ οὐ μόνον σὺν τῶ χρόνῳ ὠραιότε-
ραν καθισταμένην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ γράμματα,
καὶ ἰδίως εἰς τὴν μουσικὴν, ἀρετὰς προόδους ποι-
οῦσαν, χάρης εἰς τὴν ἐμπειροὴν διδασκαλίαν τῆς
Ἐλβετίδος παιδαγωγοῦ τῆς δεσποινίδος Γκαρισόν.
Τὸ μικρὸν πρὸς τὰ δεξιὰ δωμάτιον, κοσμοῦμενον
διὰ βαρέων παραπετασματῶν καὶ μεγάλων ἐλαιο-
γραφιῶν, ἢ Ἀρετοῦλα εἶχε μετατρέψει εἰς αἶθου-
σαν ὑποδοχῆς, ἐκεῖ δὲ εἶχεν ἐγκαταστήσει καὶ τὸ
κλειδοκίμβαλόν της. Ἐν τῶν δωματίῳ τούτῳ ἄλ-
λοτε ὁ πρόππαστος Φιλόθεος Καραϊωάννου Πλα-
τῦς, εἶχε τὸ ἰδιαιτέρον αὐτοῦ γραφεῖον καὶ τὴν
περίφημον βιβλιοθήκην, περιέχουσαν ὅλην τὴν σει-
ρὰν τῶν ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων καὶ τῶν ἀρχαίων
Ἑλλήνων συγγραφέων κατὰ τὰς ἐκδόσεις τοῦ Κο-
ραῆ καὶ τοῦ Δούκα καὶ ἄλλων διαπρεπῶν φιλο-
λόγων. Ἐπίσης τὰ συγγράμματα Νικηφόρου τοῦ
Θεοτόκου, Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρω, Μπαλά-
νου Βασιλοπούλου καὶ λοιπῶν διδασκάλων τοῦ
γένους, ἅπαντα ἐκδοθέντα καὶ δωρὰν διανεμη-
θέντα ἀδρᾶς δαπάνῃ τῶν ζειμνήστων ἀδελφῶν
Ζωσιμαδῶν.

Ἐν αὐτῷ περιβεβλημένος ποδῆρην μηλωτὴν
καὶ καθήμενος ἐπὶ ἀναπαύτικῆς ἔδρας ὁ μεγαλο-
πρεπὴς ἀνὴρ μὲ τὴν μακρὰν γενειάδα του καὶ τοὺς
μεγάλους καὶ ἐκφραστικῶς ὀρθαλμούς, ὕψηλῶς
τὴν ἰδιαιτέραν του ἀλληλογραφίαν εἰς τὸν γραμ-
ματιά του. Αὐτὸς δὲ ὑπέγραφε τὰ γράμματα διὰ
πτεροῦ ὀνόμου ἐπιχύνων μετὰ ταῦτα ἄμμον χρυ-
σῆν πρὸς ἀποξήρανσιν τῆς μελάνης. Εἰς τὸ δωμά-
τιον τοῦτο προχείρως τότε μετασκευασθέν, εἰ-
δεδετο τὴν Κυριακὴν τῆς τυροφάγου, μεταμεσημ-
ερίως χορᾶς, εἰς ὃν προσεκλήθημεν καὶ ἡμεῖς μετὰ

του Φιλίππου. Ἀφῆρθσαν προσωρινῶς ἐκείθεν ὀλίγα ἔπιπλα, τὰ καταλαβάνοντα ὡσαύδηποτε πολὺν χώρον, τράπεζαι τινες καὶ πολυθρόναι καὶ ἀντ' αὐτῶν ἐτοποθετήθησαν εὐάριθμα κατὰ σειρὰν καθίσματα. Τὸ κλειδοκώβελον, ὅπερ κατελάμβανεν μίαν ὀλόκληρον γωνίαν μετερέθη πρὸς τὸν θριστερόν τῆς εἰσόδου τοῖχον, καὶ οὕτως ἐξοικονομήθη ὀλίγος χώρος κατὰλληλος ἕνα χορεύουσι δύο ἢ τρία μόνον ζεύγη. Ἄλλ' οἱ προσκεκλημένοι τοῦ κ. Παλάτῃσαν ὑπεράριθμοι. Αἱ περὶ τὴν αἶθουσαν ἔδραι, αἱ γυναικί καὶ τὰ βῆθρα τῶν παραθύρων ἦσαν ἀσφυκτικῶς πεπληρωμένα, πλείστοι δὲ ἴσταντο ὄρθιι παρὰ τὴν θύραν θεωροῦντες τὰ δέκα ἢ δωδεκά ζεύγη τῶν χορευτῶν, ἅτινα μόλις κατῶρθιον νὰ κινῶνται ἐν μέσῳ κομμικωτάτων ἀλληλουσιχορούσεων. Μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἠδύναντο νὰ βηματίζωσι μὴ ἔχοντες κἄν τὴν γεννησιμότητα γ' ἀραιώσασιν τὰς τάξεις των, ἀλλ' ἐν ἐπιμονῇ ἀδικαιολογήτῳ ἐξακολουθοῦντες τὸν ὀχληρότατον καὶ ἀνακράτατον χορόν, καὶ δὴ βαλόντες ἐπὶ τάπητος μὴ ἀφαιρέθοντες καὶ συνεπῶς διασχεραίνοντες καὶ τὴν ἐλαχίστην στρόφην.

(Ἐπιτεία συνέχεια)

Ι. Χαρισιάδης.

ΛΙΝΑ

Φαντάζομαι πόσον θὰ ἐκπλαγοῦν αἱ φίλαι μου ἔταν μάθουν τὸν προσεχῆ γάμον μου.

— Ἡ Λίνα ; . . . Ὅχι δὲ ! . . . Ἀδύνατον ! Ἐκ τῶν μάλλον θανάτῶν ἐν τούτοις, δεσποινίδες· ἐντὸς ἐβδομάδος θὰ ἴναι γεγονός τετελειωμένον. Ἀλλὰ ποῖαι περιστάσεις μὴ παρεῖλησαν νὰ παραδεχθῶ ἀπόφασιν διὰ τὴν ὅποιαν ἐξεδήλουν ἀπολυτον ἀπέχθειαν ; γὰς τὸ λέγω εἰς τὴν εἰλικρινῆ ταύτην ἐξομολόγησίν μου, διότι ἡ παρούσα διηγήσεις εἶνε ἡ ἐξομολόγησίς μου, εἶνε ἡ ὁμολογία τῶν ἀμυδρῶν αἰσθημάτων, τὰ ὅποια παρ' ὀλίγον μὲ ἔκαμνον ἀκούσιον ἐνθρονωποκτόνον, ἡ μεταμέλειά μου, ἡ χαρὰ ψυχῆς ἀπελευθερωμένης τῆς πλάνης τῆς, ψυχῆς πρὸ τῆς ὁπίως ἀνοίγεται νέος ὄριζων, ὄριζων εὐτυχίας !

Εἰς ἠλικίαν εἰκόσιν ἐτῶν ἦμην ὄρανή. Ὁ πατήρ μου εἶχεν ἀποθάνει θύμα τοῦ οἰνοπνεύματος·

ἡ μήτηρ μου εἶχε προγηθῆ τούτου εἰς τὸν τάφον, ὑποκύπτουσα εἰς τὸ μαρτύριον, τὸ ὅποτον τῇ ἐπέβαλλε τὸ φοβερόν ἐλάττωμα τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἥμην μόνη εἰς τὸ ἐξῆς ἀνευ βοήθου, ἀλλὰ γενναία. Μικρὰ τινε εἰσοδήματα μοὶ ἐξησφάλιζον τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ ἡ ζωγραφικὴ μου ἰδιουσία μοὶ παρείχεν εὐεξίαν τινά. Τί πλείστορον ἠδύναμην νὰ ἐλπίζω ; Ποῖαν τύχην μάλλον ἐπέζηλον ἡ μάλλον ἀύμφωνον μὲ τὸν τρόπον μου τοῦ ἀντικαμάνεσθαι τὴν ζωὴν ; Πρέπει νὰ προσθέσω πράγματι, ὅτε κατέταττον ἡδὴ ἐμαυτὴν μεταξὺ ἐκείνων, αἵτινες ἀγαπῶσι νὰ διακηρύττωσι τὴν ἐντελῆ ἰσότητα τῶν φύλων καὶ εὐχονται τῇ γυναικί νὰ ζῆ ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς ἀνεξάρτητος καὶ περιφρονοῦσα τὸν ἄνδρα. Ἄλλως τὲ με κατείχεν ἡ ἀνάμνησις τοῦ θλιβεροῦ συνοικιστοῦ τῶν γονέων μου, καὶ ἤρκει νὰ ἀλαλοισθῶ τὰς φιλονεικίας των, ὅπως πᾶσα περὶ γάμου σκέψις μοὶ φανῆ μισητή.

Ἐν τούτοις ὑπῆρχε τις, ὅστις με ἐνεθυμίζετο ὁ Γεράρδος Λωριέ, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια διετέλει εἰς σχέσεις μὲ τὴν ἰδικήν μου, καὶ ὅστις ὑπῆρξεν ἄλλοτε ὁ σύντροφος τῶν παιδικῶν παιγνιδίων μου. Ποσάκις μικρὰ παιδιὰ ἐγινόμεθα καθ' ὑπόθεσιν σύζυγοι, κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας διασκεδάσεως, τὰς ὅποιας διηρχόμεθα ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου. Καὶ ὁσάκις προσεπαθίον νὰ ἴνε δι' ἐμὲ τρυφερός, περιποιητικὸς σύζυγος, τῷ ἔλεγον δι' ἀπελοῦς ἀποτόμου ὕφους :

— Ἄλλ' ὄχι ! ὄχι ! Πρέπει νὰ φιλονεικήσωμεν ! Τὰ ἀνδράγωνα φιλονεικοῦν ! Ὁ ἀνὴρ φωνάζει καὶ ἡ γυνὴ κλαίει ! Ἡδύναμην νὰ ἔχω ἑτέραν ἀντίληψίν τοῦ γάμου, ἐνῶ παριστάμην καθημερινῶς πλησίον τῶν γονέων μου εἰς τὴν ἐπανάλυσιν τοῦ θλιβεροῦ τούτου προγράμματος ;

Ἐμεγαλώσαμεν μαζὴ καὶ ἐκ τῆς παιδικῆς μας οἰκειότητος ἐπήγαγεν ἀμοιβαία ἀγάπη, ἀσφαλῆς φιλία. Οὕτως ὥστε, ὅτε μὲ εἶδεν ὄρανήν, ὄρανήν ἐπίσης, μοὶ εἶπεν ἡμέραν τινά :

— Λίνα, ἀφ' οὗ καὶ σὺ εἶσαι μόνη, δέχθητι νὰ ἐνώσῃς τὴν μοναξιάν σου μὲ τὴν ἰδικήν μου.

Σκοτοδινάσις μὲ κατέλαβεν. Ἐλυπούμην ἀκούουσα τὸν Γεράρδον νὰ προσκρούῃ διὰ τῆς προτάσεως του εἰς ἀπόφασιν, ἣν πρὸ καιροῦ εἶχον λάβει. Ἀποφασιστικῆ, θλιβούσα φιλικῶς τὴν χειρὰ του, ἀπεκρίθην :

— Ὅχι, Γεράρδε, ὄχι ! . . . Ὅθ ἐλάμβανον κύριον καὶ θὰ ἔχονον φίλον.

Καὶ ἐπειδὴ ὠχράσε, προσέθεσα εἰλικρινῶς :

— Οὐδέποτε θὰ ὑπανδρευθῶ, οὐδέποτε ! Ἡ κόλασις ἐν τῇ ὁποίᾳ διέρρευσαν οἱ παιδικοὶ μου χρόνοι, μοὶ ἔδωκε τὴν ἀπέχθειαν τοῦ γάμου !

— Ἐν τούτοις . . .

— Μὴ ἐπιμένῃς, Γεράρδε, σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀδελφόν, ἀλλ' ἐὰν ἤθελες γείνει σύζυγός μου, νομίζω ὅτι ἔξαρνα θὰ σὲ εἰμίσει !

— Τότε θὰ γηράσω ἄγαμος !

Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ συμπέρασμα τῆς συνομιλίας μας. Δέν μοὶ ὤμιλησε πλέον περὶ γάμου. Ἀλλὰ, πράγμα ἀλλόκοτον, δέν τῷ πύγνομόνουον διὰ τὴν σιγὴν ταύτην. Ἦτο δι' ἐμὲ, ὡς ἄλλοτε, φίλος εὐμενῆς καὶ φρόνιμος, τοῦ ὁποίου ἡ φιλία ἐχρωματίζετο διὰ τινος μελαγχολίας.

Ἐζώμεν ὡς σύντροφον παιδικῶν, αἵτινες ἐμπιστεύονται ὅλας τὰς σκέψεις των, ὅλα τὰ μυστικά των, αἰτίνας ὁπολήπτονται καὶ ἀγαπῶνται ἀδόλως. Ἐνὶ λόγῳ ὁ Γεράρδος ἦτο ὅ,τι εἶχον ἐπιθυμήσῃ νὰ ἦνε.

Διατὶ τὸ τοιοῦτο μὲ παρῳργίζε ; Διατὶ ἐνίστε ἐφαινόμενῃ νευρικὴ πρὸς αὐτόν ; Διατὶ κρυφίος θυμὸς ἐβλάστανεν ἐν ἐμοὶ κατὰ τοῦ ἀφωσιωμένου τούτου φίλου ; Ἡ δυσθυμία μου ἐφανερώνετο κατὰ τὴν παρουσίαν τοῦ δι' ἀλλοκότων πράξεων, διὰ λέξεων δρμεῖων, διὰ τὰς ὁποίας ἐμεμφόμεν ἐμαυτὴν παρευθός. Διατὶ ἡ νευρικότης αὐτῆ, ὁ διηνεκῆς, ὁ ἀνεξήγητος οὗτος ἐνδύμχος πόνος ;

Μετὰ ὀξυδερκῆ ἐξέτασιν, ἐνόησα τέλος πάντων. Ἐνόησα ὅτι ἡσανόμην πρὸς τὸν Γεράρδον πᾶν ἄλλο ἢ φίλιαν . . . Ἐρωτα ! Ἀποκάλυψις, ἥτις μὲ κατέβλησεν. Ἐγκάπων ! Καὶ ἀπέμμεψα ἐκείνον, ὅστις ἦτο τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐρωτός μου ! Τῷ εἶχον ζητήσεις ἀπλῆν ἀγάπην φίλου καὶ ὑπήκουσεν εὐσυνειδήτως.

Ναί ! ἀπὸ πρῶν — τριῶν ἀτελευτήτων ἐτῶν ! — οὐδεμία λέξις εἶχε διαφυγῆ τῶν χειλέων του, ἡ ὁποία νὰ ὑπαινιττεται τὴν ἄλλοτε προσφιλεῖ ἔλπιδα. Συνεμορρώθην μὲ τὴν ἐπιθυμίαν μου μετὰ φροντίδος, διὲ τὴν ὁποίαν ἐμνησικακοῦν ἡδῆ.

Ἀλθιθῶς εἶχε παραιτηθῆ τοῦ νὰ με ἀνακτήσῃ. Ἦτο δυνατόν νὰ μὲ ἡγάπα τόσον ὀλίγον ὥστε νὰ μὲ δοκιμάσῃ νέον ἔροδον ; Φεῦ ! Δέν ἐδοκιμάσε τίποτε ; ἡ ἀδράνεια τοῦ προσέβαλε τὴν υπερηφά-

νειάν μου. Κατὰκαρδα ἐλυπούμην, διότι ὁ Γεράρδος δέν ἐμάντευσεν ὅτι μετὰ χαρᾶς θὰ ἔθετον τὴν χειρὰ μου ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του.

Μ' ὅλα ταῦτα κατὰ τὰ διαρρεύσαντα τρία ταῦτα ἔτη, ἡ ὠραιότης μου δέν εἶχε μειωθῆ τούναντιον, μοὶ το διεκῆρτυτεν ὁ καθρέπτης μου. Ἄλλὰ . . . Ἡ ἀπειρία του δέν τῷ ἐπέτρεπε νὰ παραβῆ τὴν ἄλλοτε ἀπερισκέπτως ἐκφρασεῖσαιν ἐπιθυμίαν μου ; ἡ μὲ εὐρίσκεν ἀναξίαν αὐτοῦ, ἴσως. Διότι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγεγυμένη ἦττον ἐπίφθονος ἦθικῶς. Ἐπὸ τὴν ἐπήθειαν τοῦ ἐνδομύχου θυμοῦ, ὅστις μὲ κατέτρυχεν, ἔλαβον ὕψος ἐλευθερον, τολμηρόν, ἀνδρικόν.

Διεκῆρτυτεν τὰς ἰδέας μου διὰ τούτου, ὅστις δέν παρεδέχτο ἀντίρροισιν, τὰς ὑπεστηρίζον πολυλάκις ἀνευ πνεύματος, πάντοτε δι' ὕψους δρμεῖος.

Τὸ ἀληθὲς ἀποτέλεσμα τῆς νέας διαγωγῆς μου ὑπῆρξεν ἡ πραγματικὴ δυσἀρέσκεια τοῦ Γεράρδου. Κατέστησε σπανιωτέρας τὰς ἐπισκέψεις του. Κατόπιν ἀπαυθῆσας τοῦ νὰ παρευρίσκηται εἰς τὴν διανοητικὴν μου παρεκτροπήν, δέν ἤρχετο πλέον εἰς τὸν οἶκόν μου παρὰ κατὰ σπάνια διαλείμματα. Ἐνίστε παρήρχοντο πολλαὶ ἐβδομάδες χωρὶς νὰ τὸν βλέπω, χωρὶς ν' ἀκούω νὰ ὀμιλοῦν δι' αὐτόν, μακρινῶς διὰ τὴν ἀπομάκρυσίν του, ἀπειλις ἐπίσης, ἐπιθυμοῦσα τὸ παρελθόν, ἐκ τῶν προτέρων ἀηδιάζουσα διὰ τὸ μέλλον.

Ποῦ ἦσαν λοιπὸν αἱ ἄλλοτε συνομιλαί μας ; . . καὶ ὁποία φρικτὴ ὑπαρξίς ἐὰν ὄφειλον μέχρι τῆς τελευταίας μου στιγμῆς νὰ φέρω εἰς τὸ βάθος τῆς τεθλιμμένης καρδίας μου τὸν ἀπίστιδα τούτον ἔρωτα. Ὡ πάτερ ! ἡ ἔνοχος ζωὴ σου ἐν τούτοις ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῶν βασάνων τούτων. Ἡ θεὰ τοῦ μαρτυρίου, τὸ ὅποτον ὑπέστη ἐξ αἰτίας σου ἡ μήτηρ μου, μὲ ὠδήγησε μέχρι τῆς ὕψους τῆς ἀβύσσου, εἰς τὴν ὁποίαν ὀλίγον εἴλειψε νὰ πέσω.

Ἀπὸ δύο, δύο ἀτελευτήτων μηνῶν δέν εἶχον ἰδεῖ τὸν Γεράρδον, ὅτε ἡμέραν τινά ἐξερχομένη ἀπὸ τὸ Αὐθῶρον, τὸν εἶδον εἰς τὴν δίοδον τοῦ Μελοδράματος. Μετ' ὀλίγον θὰ συνηνωόμεθα. Ἡ καρδιά μου ἀνεσκήρτησεν, εἶχον τὸ μείδιμα ἐπὶ τῶν χειλέων ἐφ' ὅσον ἔθλιβε τὴν χειρὰ μου.

— Καλημέρα, Γεράρδε. — Καλημέρα, Λίνα.

Τὸ βλέμμα του ἦτο περίλυπον, τὸ πρόσωπόν του ὄγραόν, ἡ φωνὴ του γλυκεία. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ἦμην

πολύ συγκελημένη. Μίαν μόνη λέξιν εκ μέρους του και ήμην έτοιμος να τω δώσω την χειρά μου! 'Αλλά δὲν όμίλει. Μὲ παρετῆρι διά τῶν μεγάλων όρθων όρθων του. Τότε άρχουσα τῆς ταράχης μου, άπεφασισα να εἶπω:

— Δὲν σε βλέπω πλέον, φίλε μου! διατί έπαύσατε να έρχοσθε να με βλέπετε;

— Είλικρινῆ απάντησεν έπιθυμείτε, Αίνα;

— Βεβαιοτάτα.

— Λοιπὸν . . . Μερικὰ ιδεὶς σας με κάμουν να ύπομω και προτιμῶ να μη εἶμαι εκεί όταν τὰς εἶθ τῆς.

Ἡ κριτικῆ αὕτη με εξηρέθησεν. 'Απάντησα άποτικῶς:

— Εἶσθε παράδοξος, φίλε μου.

Καὶ αἰώνως ήθελαν την κακὴν ανάγκην να βασανίσω τον τυφλὸν τοῦτον άνδρα, ένοχον διότι δὲν άνεγνω τὰ εἰδομῶνά μου αἰσθήματα. Ἡ πράξις μου ύπὸρξεν άτιμος, ναί, και δύναμαι να δικαιολογήθω λέγουσα ότι αυτόματως ένοσηροήθη εν τῷ έγκέφαλῳ μου, και ότι αν οι μισοί τοί λόγοι μου είχαν μουσικὴν αἰτίαν, δὲν τὸ ένόησα ύτε τοὺς άπύργους.

— Σωφίς, Γεράρδε, ότι ύπανδρεύομαι;

Κτύπημα ροπαλίου επί τῷ κρανίῳ θά τὸν εξέπληττειν όλιγώτερον. Εἶδον τὴς όφθαλμοὺς του να μεγαλύνωνται ύπεμέτρως, ενφ άμυδρά παραπροσύνες λαμπρῆς διήρχετο διά τῆς κόρης αὐτῶν. Τὰ πελιδνὰ γέιλη του εψιθύριζον τρέμοντα:

— 'Α! . . . Ἄ! . . . ύπανδρεύεσθε . . . ὦ! . . .

Ἔθλιβε διά τῶν δακτύλων τὸ μέτωπόν του, ενφ εγὼ τὸν παρετῆρον έντρομος διά τὴν πράξιν μου. Ἦθελον να τοῦ φωνάζω:

— Ψύμακτα, Γεράρδε, ψεύματα.

Δὲν ήθύνανην ήμως, έπιγύμνη τρόπον τινά. Ἐκείνος εξηκολούθει, να με παρετῆρῆ διά τῶν μεγάλων πυρετωδῶν όρθων του, τῶν όποιων ή έκφρασις άράτου λυπῶς με έτάραττει. Ἐπί τέλους εξάρνα άνεστέναζε και εἶπε:

— Χαίρετε, Αίνα, χαίρετε! . . .

Καὶ άπεμακρύνθη ως παράρρων, άφίνων με λιπόθυμον επί τοῦ πεζοδρομίου.

(Έπεται συνέχεια.)

N. Γ. Γλαβίνα

ΣΤΟΝ ΚΑΦΕ

(Έκ τῶν τοῦ Γ. Σουρῆ)

Ἔβουρὸ γλυκὴ καφφέ μου, και σὸν ήμαι με παρῶα, και σὸν έχω μοναξιὰ κάθε μῆ σου ρουφιζιὰ, είναι μὲ ψηλὴ ιδέα.

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. άρθρ)

Μία μόνη σκέψις τὸν άπητύλει τώρα, να άπάγη να εἶθ τὴν μητέρα του και να τὴν κάμη να έννοήση ότι όφειλε να τὸν άφήση να ζήση εν ήσυχίῃ.

— «Νὰ ζήτῃ. . . εν ήναι δυνατόν να άποκαλέση τις τὸ τοιοῦτο ζῆν . . . » Ἄνηθε μηχανικῶς επί τοῦ λεωφορείου, τοῦ όποίου έπέβαινε πάντοτε όπως μεταβῆ εις τὸ βουλευτῆριον Ματζέρδε.

Ἦνεν μὴ αἰσθάνηται τὴν άπόγνωση, ήτις διακατεῖχε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, προσεπάθει μόνον εις τὴν όργῆν του να ήναι προσηλωμένος.

«Εἶναι φρικῶδες, μου φάνεται ότι τὴν έχασα. Τί ήλικία λοιπὸν; . . . »

Εὔρε τὴν κυρίαν Βιτρὸ εν τῇ αἰθούσῃ τῆς συδασκεπτομένης μετὰ τοῦ θαλαμοστέλου, όστις διυθῆται τὴν σεράν τῶν έδρων διὰ τὴν συναυλιαν τῆς αἴθριον, και τοῦ ήλεκτρολόγου, όστις εδοκίμαζεν ένα καινοουργῆ πολυέλιον.

— Σὺ εἶται; ήρώτησεν αὕτη χωρὶς να στραφῆ. Μήπως ήλας να δειπνήσῃ;

— Ὅχι, ήθελα να σοι όμιλήσω.

— Τώρα εὐθὺς . . . Εἶπέ μοι εν πρώτῳς πῶς σοι φάνεται αὐτὸς ὁ τάπης; εγὼ τὸν εἶρσκα πολὺ κόκκινον σὺ δέ;

Ἐ Δανιὴλ άπεφάνθη ότι ὁ τάπης τῷ έφάνετο πράγματι όλίγον κόκκινος: άλλ' ὄχι και πολὺ. Ἄληθως εἶπεν τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ήτο εις θέσιν να ήξέυρη αν εκείνο, όπερ τῷ εἰδείκνυον ήτο έρυθρὸν ή κοκκινὸν.

— Δὲν τὸν βλέπεις ίσως τῶσιν καλά, έπέμεινε

εἶποσα ή κυρία Βιτρὸ. Μὰ; δίδετε όλίγον περισσότερον φῶς, παρακαλῶ; ὦ!

Ἐν τῇ αἰρινθίῳς έκθαμβωτικῇ λάμψει τῶν δώδεκα άνημμένων λυχνιῶν, ὁ υἱὸς αὐτῆς τῇ εἶχε φανῆ τῶσιν ήλιωμένους τὴν ὄψιν, ώστε έπλησίασε ζωηρῶς και ήρώτησε χαμηλοφώνως:— Τί τρέχει;

— Τίποτε, άπάντησεν ὁ Δανιήλ. Ἄλλὰ δὲν έχω πολὺν καιρὸν να θέσω εις διάθεσίν σου. Θέλεις να άπάγωμεν να συνδιαλεχθῶμεν άλλαχού;

Ἐ Θαλαμοστέλος γονυπετῆς επί τοῦ δαπέδου έμενεν άναποφάσιτος, με τὸ σφυριον ὤψωμένον.

— Πρέπει να συνεννοηθῶμεν ως πρὸς τὸ χρώμα. κυρία . . . ήρξατο λέγων, άλλ' ή κυρία Βιτρὸ τὸν δέεικτε δι' ενός κινήματος:

— Εἶναι καλά, καλά! ήμπορεῖτε να εξακολουθήσετε έτσι . . . Ἐλα εις τὴν μικρὴν αἰθούσαν, Δανιήλ, θὰ ήμῃθ καλλίτερα.

Ἦσαν πράγματι καλλίτερα: μολαταῦτα διὰ μέσου τῶν κεκλεισμένων θυρῶν ήκούετο ὁ ήχος τοῦ σφυρίου και ὁ ήλεκτρολόγος τονθορῶζων τὸν Στρόβιλον τῶν Ρόδων. Ἐ Δανιήλ έκαθέσθη άπέναντι τῆς μητρὸς του και εἶπεν άπλῶς:

— Συνήτησα τὸν Φρενέλ.

Ἡ κυρία Βιτρὸ ήμυδρίασε: δὲν ήθάνετο τὴν συνειδησιν τῆς πολὺ καθαρῆν. Δὲν έκυψεν ήμως τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν;

— Φάνεται ότι τὸν προσεκάλεσε . . . ότι τοὺς προσεκάλεσε και τοὺς δύο, τὴν άδελφὴν του και αὐτὸν εις τὰς συναυλιὰς σου;

— Διατί ὄχι;

Ἐμῖλει μετὰ τόνου άνεπιτηθεύτου χωρὶς ν' άποπαύῃ τὸ βλέμμα τοῦ υἱοῦ τῆς.

— Πολὺ όλίγον τοὺς γνωρίζω, εἶνε αληθές, άλλ' είναι φίλοι σου . . . και μοι άρέσκουν. Ὅ κ. Φρενέλ μοι φάνεται χαριέστατος . . . Σὲ έκπλήττει τοῦτο;

Ἐ Αμυδρὸν μειδίαμα έπήνησεν επί τῶν χειλέων τοῦ Δανιήλ.

— Μὲ έκπλήττει τὸ έπιθετον . . . Ὁ Φρενέλ είναι πολὺ πλέον ή χαριέστατος: διέρωσθαι ὁμοῦ; πῶς ήθυνήθης να κληρῆς πρὶ τούτου εις τὸ διάστημα τῶν δύο λεπτῶν, καθ' ὃ όμίλησες μαζῇ του. . . Καὶ έπειτα δὲν ήξερεις τὴν διεθουσίαν του;

— Τὴν εὔρον εις ένα κατάλογον τῶν καθηγη-

τῶν τῆς πόλεως, εἶπεν ή κυρία Βιτρὸ λίαν ένησχολημένη εις τὸ να λύση τὸ λεωριον τῶν διόπτρων της.

— Διατί δὲν μοι τὴν εξήγησες; Ἦτο πολὺ άπλούστερον . . . Δὲν μοι εἶπες τίποτε . . . Τί σημαίνουν όλα αὐτὰ τὰ μικρομυστικὰ; . . .

Κατίβαλε μεγάλην προσπάθειαν όπως συγκατατήθῃ ή φαινομενικῆ ήμως άταραξία του δὲν ήθυνήθη να εξαπατήσει τὴν μητέρα του: μη δύναμένη αὕτη ν' άμυθῆ, έπέτεθη.

— Καταντῆς, τῇ αληθείᾳ ύπερβολικὰ λεπτολόγος! Ἄν ήναι διὰ τέτοια μηδαμινὰ πράγματα να ενσκήπτῃς έτσι εἰδὼ με τὴν ὄψιν αὐα κάτω. . .

Ἐ Δανιήλ έπέθηκε τὴν χεῖρα επί τοῦ βρηχίονός τῆς

— Μὴ προσπάθῃς να δείξῃς ύπερηχὴν πονηρίας άπέναντί μου, μητέρα. Εἶναι άναξιον σοῦ . . .

Ἐ Απαξ ήδη ήβέλκισες να με κυριεύσῃς εξ ήρόδου. ὦ!

Ἐ! δὲν ενσκόνησα τὴν συνέντευξιν τοῦ παρελθόντος χειμῶνος, μετῆς ήσυχῆ! . . . Μόνον κατ' έκείνον τὸν χρόνον εξέλεγες, εξήτειες ώριακὰς προτάκας! . . . Ἐ, λοιπὸν, —εἶπε, γελῶν νευρικῶς— ὀφείλω να σε προειδοποιήσω ότι ή δεσποινὶς Φρενέλ εναι ένα πολὺ πτωχικὸν συνοικέσιον καθὼς λέγετε. . .

— Ὅχι διὰ σέ, άφού τὴν άγαπῆς.

Τὸ κύττωμα κατεφέρθη ταχέως και άποτόμως: ὁ Δανιήλ τὸ εἶχε προδει, πλην όλιγώτερον ταχὺ και καταφερόμενον ὑπὸ χειρὸς άδελφῆρας: οὐδέποτε εἰσέτι εἶχεν ήκούσει τοῦτο άρθρούμενον διὸ και έρρίγησεν άπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων.

— Τίς σοι τὸ εἶπε. . . Τίποτε δὲν γνωρίζεις. . . Δὲν έχεις τὸ δικαίωμα. . .

Ἡ κυρία Βιτρὸ έκπῆρε ότι έπέστη ή στιγμή να όμιλήσῃ λογικῶς. Δι' ενός κινήματος ὠπτευτικῶς έσυρε πρὸς έκυτὴν τὴν μεγάλην χεῖρα, ήτις τρέμουσα άπέφυγε τὴν σύσφιγγίν τῆς.

— Ἐλα, άγαπητέ μου, μη κάμησ ὁσὸν παιδί. . . Φθάσεις εις μίαν άποφασιστικὴν στιγμὴν τοῦ βίου σου: σκέφθητι όλίγον τὴν εὐτυχίαν σου, τὴν ιδιικήν μου. . . και τὴν εὐτυχίαν μίᾳς άκάμῃ ψυχῆς, τὴν ὁποίαν κρατεῖς εις τὰς χεῖράς σου. Ἐφ' ὅσων ήσο ελεύθερος, ένδουσι μέχρις τινὸς τὴν εις άκαμνήσεις. . . άξιοσεβῆστας βεβαίως πιστιν σου. . . Ἰδαὺ ὁμοῦς ότι άπαντῆς μίαν κέρην αξίαν σοῦ, τοιαύτην,

οσαν θα την εξέλεγον εγώ ή ίδια, και άρνεσαι να στέρξης εις την πραγματικότητα ! Δέν θέλεις να πισθής ότι σε άνεμένουν, ότι σε αγαπούν . . .

Τάκ ! τάκ ! . . . σφοδρόι κτύποι σφυριού . . .
'Ο Δανιήλ έφαντάσθη ότι κατέπιπτον επί της καρδιάς του.

— "Άφσή με, είναι πολύ σκληρόν νά μοι λέγης αυτά τά πράγματα, είναι σκληρόν και άνωρελές. Δέν θέλω νά νυμφευθώ . . . Οι λόγοι μου είνε πάντοτε οι αúτοι· έκείνο τó όποιον δέν ήδυνήθην νά κάμω έλλοτε εξ άγάπης πρós σέ, ούδè τώρα ήμπορώ νά τó κάμω διά . . . διά την ιδιικήν μου εύτυχίαν . . . Αί άναμνήσεις αúται, τας όποιας σύ παραμερίζεις διά της χειρός, δίτσι σε ένοχλούν, είνε και θά ήνε οι μόνοι σύμβουλοι τής διαγωγής μου . . . Τά έπίλοιπα δέν ένδιφέρουν κανένα . . . κανένα . . . έπανάλαβε σφίγγων τούς όδόντας.

«Έλα μαζί μου νά άναγκανεύσωμεν την άνοειν.»
Έφαλεν ή φωνή τού βαρυτόνου, Κρότος βημάτων και θυρών ήκούσθη· οι δύο έργάται παρατώσαντες την έργασίαν των άπήχοντο συρρέοντες και συνδιαλεγόμενοι· Η κυρία Βιτρώ όμως ούδέν πλέον ήκουεν έν τή ζάλη της όργης, ήτις τή άνήρχετο εις τόν έγκέφαλον.

— "Α ! έλήθεια, κανείς . . . ούτε καν ή δεσποινίς Φρενέλ, λοιπόν . . . Και όμως δέν ύπήγα εγώ νά την ζητήσω· κατώρθωσες σύ μόνος νά την εύρης . . . νά φλερτάρης μαζί της επί της Άκροπόλεως και άλλαχού . . . Ηξεύρεις ότι σε άγαπά· έν τούτοις πρέπει να θυσιασθή, νά ύποφέρει . . . διά ποιόν; . . . διατί; . . . Διά τας άρχάς τού κυρίου !

'Ο Δανιήλ ήγήθη μέ λευκά τά χείλη και τούς όφθαλμούς· ήλλοιωμένους.

— Μή τά λέγης αúτά . . . Δέν ξεύρεις τί λέγεις . . . Θά κανταντήση νά φύγω πολύ μακράν, άκούεις . . . και δέν θά μέ επανίδη; ποτέ σου έάν . . . Ω ! άνέκραξεν έν όρμη άπελπισίας, τί σκληρά πού είσαι δι' έμέ, μητέρα, τί σκληρά !

Και ριθείς επί τίνος έδρας ήρξατο βλούζων.

'Η μήτηρ του άπό πολλών έτών δέν τόν είχεν ιδεί κλειόντα· διό και ή αντίθεσις τής παιδικής ταύτης μορφής μετά της άνδρικής ταύτης οδύνης την κατέυξεν. Έκαθέσθη πλησίον του και ήρ-

ξατο νά τή όμιλή γλυκέως ως πρós σθενή· έν τή άμα δέ έσκέπετο· α·ΐσως είναι τó τέλο; . . . Ίσως κτώπιν όλων αúτων [δέν θά μου άντιστή πλέον . . .]

"Όταν ούτος ήγειρε την κεφαλήν τάχιστα αúτη ένόησε ότι δέν ήτο τó ατέλο;," έκείνο, όπερ είχεν έλπίζει τούλάχιστον.

— Μή μέ βρσανίξης, σε τó καθικειτώ, είπεν ούτος μετά συντετριμμένης φωνής. Τά νευρά μου είναι άδύνατα, έντρέπομαι διά τόν έαυτόν μου . . . και άλλως τε δέν θά ήμπορέσωμεν ποτέ νά συνεννοηθώμεν . . . "Άπαξ διά παντός συγχώρησον μοι την λύπην, ήν σοι έπρυξένησα και έκείνην, ήν θά σοι προσένησω άκόμη . . . Πρós όλίγου άφήκα νά μαντεύσθ ή Φρενέλ, έκείνο τó όποιον είχον κατωρθώσει νά τή αποκρύψω άχρι τούδε . . . Θά διηγηθ ή εις την άδελφήν του, ότι αúτη άγνοεί έκ τών τού βίου . . . θά τή εξηγήσ ή τούς λόγους, τούς όποιους θά έννοήση αúτη. Ηξεύρω ότι δέν θά ήθελε νά μέ κερδήση άντι μίας άνανδρίας . . . Βλέπεις ότι είμαι πολύ ήρεμος . . . Γώρα θά σε ζητήσω ένα πράγμα . . . Υπεσχίθητέ μέ ότι δέν θά μέ άναφέρης ποτέ πλέον δι' έλα αúτά . . . ότι δέν θά έπιχειρήσης ποτέ ούδέν έναντίον της Μαρής . . . Μόι τó ύπόσχεσαι !

'Η κυρία Βιτρώ έκεινεν άφωνος πρós στιγμήν. Ήσθάνετο ακράδαντον άπόφασιν έν τή νήρ της· έφοβείτο όμως νά έξενέγκ η την ύπόσχεσιν, ήτις έμελλε νά την δεσμεύση έσσεί άπέναντί του

— "Α ! είσαι πάντοτε ο αúτός . . . έκείνος, τόν όποιον ο πατήρ σου τετρακετή άπεκάλει, ο άήτυχος πείσματάρης, ο έψιθύρις.

'Ο Δανιήλ ύψωσε θλιδερώς τούς ώμους.

— Φοβούμαι πολύ μήπως δέν είμαι πλέον ήσυχος . . . ή ζωή μέ έδίδαξε την όργην . . . Μόι ύπόσχεσαι, μητέρα !

Δέν ήδύνατο ν' άνθέξη πλέον εις την παράκλησιν ήν μετά πόνου τή άπηθύβουν οι όφθαλμοί του.

— Ναι, είπε καταβάλλουσα προσπίθειαν, ναι, σοι τó ύπόσχομαι, κκκόμοιό μου, δυστυχισμένο μου παιδί ! . . .

(Έπεται συνέχεια)
Κ. Φωτιάδης

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Παραπετάσματα εκ τριχάπτου

Αί παραθεμένα είκόες παριστάσι παραπετάσματα τού είδους brise bisse. Ταύτα προσήγοσι πολλήν γάιν εις την διακόσμην αίθουσής ή αΐθουσής οικιακής, ιδίαι δε προτιμώνται εις τά όμοίαια τά διαγώτερον υπό τού ήλιου φωτισμένην.

Τά παραπετάσματα, τών όποιών ή γρήσι από τινος μεγάλους ενεικείθη, δινάμεθα νά κατασκευάσωμεν κομψότατα κατ' οίκον και διά μικράς σχετικής δαπάνης, κομισύσαι αúτά διά τριχάπτου guipure ή άγγλική ή και διά κοπανέλλων (dentelle aux fuseaux).

Αί ένταύθα παραθεμένα είκόες δεικνύουσιν ούχι κυρίως τó είδος της όργασίας, αúτε τó σχήμα, τó όποιον δυνάμεθα νά μεταβάλλωμεν καθ' αϊνήποτε τρόπον προτιμώνμεν, αλλά γενικώς τ' έν τρόπον της δικής έπιχειρήσεως και της προσαρμογής τού τριχάπτου εις τού είδους.

'Ος ύρασμα πρós κατασκευήν αúτων προτιμώνμεν λιτή !

(Εικόη άριθ. 1.)

βατίσαν στερεών αλλά λεπτήν και μαλακήν χρώματις κρέμ ή έστου.

(Εικόη άριθ. 2.)

Και ή μέν διαφ. 1 είκών παριστάει πλουσιώτατον ύρασιον, κατάλληλον κυρίως δι' άγγλικήν τριχάπτον. Τρείς περίαι ή jours και δύο κλάδοι φύλλων έκατέρωθεν άνερχόμενοι πλαισιούσι τó όλον γαρίστατα

'Η δε διαφ. 2 είκών παριστάει σχέδιον κα' αλλήλων μάλλων διά κοπανάκι ή filet guipure, σχηματίζων κομψότατον motif έν τή μέση.

Περί τού δια κοπανέλλων τριχάπτου προκειμένου, σημειούμεν ότι τούτο καίτοι όργασιον ήδη και κινής χρήσεως εις τά λευχίματα, ήρξεν από τινος είταγόμενον και εις την έπιπλοσκεινήν. Ούτω στέρια, παραπετάσματα, ποικελάκια και λωρίδες έδρών και άνακλίντων κομψούνται γαρίστατα διά τούτου τριχάπτου, έπεξεργασμένου, έννοείται, διά στερεού και γονδρού νήματος, έχοντος δε πρós τοίς άλλοις και τó πλεονέκτημα της στερεότητος.

'Αλλά και τó filet guipure είναι ύρασιώτατον είδος τριχάπτου, εκ τού όποιου δυνάμεθα νά κατασκευάσωμεν διάφορα είδη κομψών έργων.

'Αμφότερα τά παραθεμένα σχέδια χρησιμοποιούν, ως είπομεν και άνωτέρω, όπως δώσωσι γενικήν έναν ιδέαν τού τρόπου της κατασκευής των παραπεταμάτων brise-bisse.

Δυνάμεθα δε ν' άντικαταστήσωμεν αúτά δι' άλλων έπιπλοσιώτερων έτι και νά τά έπιξεργασώμεν καθ' οιοδήποτε τρόπον προτιμώνμεν· άρκεί μόνον νά τηρηθ ή άναγκαία

φιλοκαλία περί τὸν καταρισμὸν τοῦ σχεδίου καὶ τὴν προσαρμογὴν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ δράματος, εἶτι δὲ καὶ ἡ δέουσα λεπτότης ἐν τῇ ἐπιφρασίᾳ.

Ὁὗτοι ἐργαζόμενοι ἐν ἄρα σχολῆς καὶ χάριν ἀναφυγῆς μάλλον, θὰ ἔχωμεν ἀληθῆ ἀριστοτεχνήματα, δυνάμενα νὰ κοσμήσωσι καὶ τῆς πολυτελεστεράς αἰθούσης τὰς θυρίδας.

Ἀγλαία Α. Πρεβεζιάτου.

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ

Ἡκολούθει τὴν μεγάλην δειδροστοιχίαν τὴν περιστοιχισμένην ἀπὸ τάφους χρυσαυτομένους ὑπὸ τῶν ὠχρῶν ἀκτίων φθινοπορινοῦ ἡλίου καὶ ἄρτι καλλωπισθέντας ὑπὸ προσφάτου κομμώσεως.

Ἡ ἑορτὴ τῶν ψυχῶν εἶχε παρέλθει καὶ διὰ τὴν ἑορτάση ἐπαξίως, τὸ νεκροταφεῖον παρέταξε εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τῶν παλαιῶν στεφάνων καὶ ἀποχρωσθέντων ἀναγλύφων, διὰ πρασίνων συμπελεγμάτων χιμεριῶν ἀνθέων, χρυσαυθῶν ποικιλῶν ἀποχρώσεων, ὅπου καὶ παρήτανεν εἶτι λυπηροτέραν τὴν ἐγκατάλειψιν τάφων τινῶν, εὐαρίθμων εὐτυχῶς, ὅπου οὐδέμια εὐσεβῆς καὶ φιλῆ χειρὶ εἶχε προσέλθῃ νὰ καταθέσῃ τὴν προσφορὰν τῆς.

Προῦχώρι ἡρέμα, ἄνευ σπουδῆς ἀλλὰ καὶ ἀδιστακτικῶς, ὡς τις εἰδύμων τῶν τόπων, ἐν ᾧ παρῆκε τὰ πλήθη μὲ ὀφθαλμούς ἐξφρηκτικὰ ἀπὸ πρόσφατα πένθη ἐσταμάτων εἰς κάθε βῆμα διερωτώντ' αὐτοὺς φυλάκας καὶ μ' ὅλας τὰς ἐπανειλημμένας ὀδηγίας, ἐπλανῶντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς τοὺς λαβυρινθούς τῆς ἀπέριου καὶ πυκνῆς κατωκλήμενης νεκροπόλεως.

Γέροντες, νυσταλέως καθήμενοι ἐπὶ πρασίνων θρανίων, προσεπάθον νὰ θερμάνωσι τὰ νεοαρκωμένα μέλη των εἰς τὸ ἀδύνατον θάλασπος τοῦ χλωμοῦ ἡλίου, μηδὲ ὅλας σκεπτόμενοι τὴν προσεχῆ στιγμήν, καθ' ἣν θὰ ἤρχοντο καὶ αὐτοὶ νὰ ὑπνώσωσιν ἐκεῖ, μεταξύ τεσσάρων σανίδων, ὅπῃ τὸ παγωμένον χῶμα.

Οἱ νεκροθάπται διήρχοντο μὲ τὴν σκαπάνην ἐπ' ὤμων, εὐθὺςως τετιζόντες, χωρὶς νὰ σκεφθῶσι—κὰν τὸσον ἰσχυρὰ εἶναι ἡ τῆς ἐξέως δύναμις—τὸν θάνατον, ὅστις πανταχόθεν τοὺς περιεκύκλου.

Ἡ διαβάτις μας ἦτο νέα μὲ πρόσωπον γαλήνιον καὶ γλυκὺ, μὲ βαθεῖς γλαυκούς ὀφθαλμούς, οἱ ὅποιοι εἶχον κλαύση πολὺ, ἀλλὰ δάκρυα ἤδη παλαιὰ ἀφῆσαντα ὑπομέλανα ἴχνη ἄρτι τοῦ αἵματι-ροῦ ἐκείνου κύκλου τοῦ μοιζῶντος πρὸς τραχὺ στίγμα ἐρυθροῦ σιδήρου.

Ὁ ἀπλοῦς καὶ αὐστηρὸς ἱματισμὸς τῆς ἐνέφρινε πένθος ἄνευ ἐπιδείξεως, ἐκράτει δ' εἰς τῆς χειρὸς μικρῶν ἐκ κυανολεύκω μαργαριτῶν στέφανον, ὁπεῖον συνειθίζομεν ν' ἀναρτῶμεν ἐπὶ τῶν παιδικῶν τάφων.

Προῦχώριε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ καθημερινὸν τῆς προσκύνημα, ἀμεριμνοῦσα διὰ πᾶν τὸ περιστοιχούδον καὶ ἀνυπολόγητον τὸ παρελθὲν τῆς, τὸ τὸσον ἦδ' ἡ μικρῶν ἀπέχον.

Πρὸ πέντε ἐτῶν... πῶς ὁ χρόνος παρέρχεται! ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἀκόμη γῆς! ἐπανεβίβηκε τὸν ἡμέριον οἰκίσκον των ὅπου ἔζων τὸσον εὐτυχεῖς, τὸσον ἡσυχιοὶ, πατήρ, μήτηρ καὶ τέκνιον, τρία ὄντα, μὲ καρδία!

Μεθ' ὧ, ὁ θάνατος ἐπῆλθε κωφῶς καὶ ἀσπλαγχνῶς ἀνήπαυε τὸν ἄγγελον τοῦ οἴκου, πρὸ ὄλην τὴν σπαρταζικάρδιον λύπην τοῦ πατρὸς καὶ τὴν θλιβεράν τῆς μητρός ἀπελπιζῶν καὶ τὸ πᾶν ἀπέπιπ' ἀτρυφερότητα, εὐτυχίαν, ὁμοιοκίαν, ὁ ἄγγελος ἀνήπαυε ἐπὶ τῶν λευκῶν τοῦ πτερώδον.

Αἱ ἡμέραι διήρχοντο θλιβεραί. Ὁλίγον ὅμως κατ' ὀλίγον ἡ βιοπάλη ἀνέκτησε τὰ δικαιώματά τῆς. Ὁ πατὴρ ἀποροφωμένος ὑπὸ τῶν ἐργασιῶν του ἐπέστρεφεν οἰκάδε μὲ πρόσωπον ἤττον σκυθρωπὸν καίτοι εἰς τὰ βῆλα τῆς καρδίας του διετῆρει εἰσέτι αἰμασύσσαν τὴν βχρειαὶν πληγὴν, ἡμέραν τινα ἐφωράθη μειδιῶν!

Ἡ δὲ μήτηρ; Ἄει ποτε κατηφῆς, ἐπιζητοῦσα τὴν μένωσιν καὶ ἐγκλεισμένη ἐν τῇ ἀπελπίσει τῆς, δὲν συνήγαγε εἰς τὸν σύζυγον τῆς ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον καθ' ἑαυτὴν ὠνόμαζεν ἀδιαφορίαν.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι δὲν τον ἐμέμψατο φανερώς, ἀλλ' ἀντέτασσε μείτωπον παγερὸν εἰς τοὺς ἀδυστοχεύοντες του λόγους, πρόσωπον μαρμαρίνον εἰς τὰς τρυφερωτέρας του παρηγορίας.

Ὁρφανὸν ἀμρότερον καὶ ἀντὶ φίλων ἔχοντες ἐκείνους, τοὺς ὁποίους τετραμμένως ὀνομάζομεν τοιοῦ-

τους, μὴ δυναμένους νὰ ἐγγίωσι τὴν πληγὴν των χωρὶς νὰ τὴν ἐρεθίσωσιν, ἠθάνοντο αὐτὴν δηλητηριαζόμενοι ὀσμῆραϊ.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ κοινὴ συμβεβηκυῖα κατέστη μαρτύριον καὶ οἱ δύο σύζυγοι, τοὺς ὁποίους τὸ μικρὸν βρέφος δὲν συνέδεε πλέον, διεχωρίσθησαν.

Ἐκεῖνος ἀπῆλθεν εἰς μακρυνούς τόπους διὰ ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τὸν ἐμπορικὸν οἶκον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐργάζετο ἐν Παρισίαις.

Αὐτὴ δὲ, ἐνεκλείσθη εἰς στενωπὸν ἐν τῷ πένθει τῆς, ζῆτα μετὰ τοῦ νεκροῦ καὶ προσπαθοῦσα νὰ λησμογήσῃ τὸν ζῶντα.

Ἐκτοτε οὐδέμια ἐγένετο ἀπόπειρα προσεγγίσεως καὶ δὲν ἐπανείδον πλέον ἀλλήλους.

Β'

Κατὰ τὴν ἡμέραν λοιπὸν ταύτην, ἡ νεαρὰ γυνὴ, ἀκολουθοῦσα τοὺς γνωστούς αὐτῇ διαδρόμους διελογίζετο θλιβερῶς πότον λυπηρὰ διήρχοντο αἱ ἡμέραι τοῦ βίου τῆς. Ἐβλεπεν ἐκυτὴν καταδεδικασμένην νὰ γηράσῃ μόνῃ, χωρὶς καμμίαν φίλην καρδίαν διὰ νὰ ἐπαναπαύσῃ τὴν κεφαλήν τῆς, χωρὶς φίλην χεῖρα διὰ νὰ τῆς κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Μόνῃ μέχρι θανάτου, χωρὶς ἄλλον σύντροφον ἐκτὸς τοῦ δυστυχιοῦς μικροῦ, ὅστις ἐκείτο ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ψυχρὸν μάρμαρον, χωρὶς ἄλλην χάριν ἢ τὴν εἰς τὸν τάφον του καθημερινὴν τῆς ἐπίσκεψιν.

Καὶ ἐν τούτοις, μ' ὄλην τὴν δριμύτητα τοῦ πένθους των θὰ ἠδύνατο πάλιν νὰ ὦσιν εὐτυχεῖς ἴσαν νέοι, τὸ μέλλον τοῖς ἀνήκε, καὶ σπληνίζομενος ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ παρηγορούμενος ἀλλήλους θὰ κατώρθουν ν' ἀπομάζωσι τὰ δάκρυά των.

Ἦ! διατί νὰ τὴν πληγῆ καίριως, διατί νὰ λησμονήσῃ τὸσον γρήγορα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν κοινὴν θλίψιν, τὴν ἀπαρηγόρητον σύζυγον του καὶ τὸ ἀπαθανὸν τέκνον του;

Ἄλλ' εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ψυχῆς τῆς, ἑτέρα τις φωνή, ἀδύνατος ἀκούει, ἐψιθύριζε!

—Αἰατὶ ὕπερβας καὶ σὺ τὸσον αὐστηρά, διατί ἀπῆλπισας τὴν ἀγάπην του, ἐξήντησας τὴν ὑπομονὴν του, ἀπέκρούσας τὰς παραμυθίας του;

Πρὸ μικροῦ μαρμαρίνου τάφου, καταφύτου ἐκ μυσωαζίδων καὶ μαργαριτῶν, τὸν ὅποιον δύο μικροὺ ἀγγελοὶ φαίνονται φυλάττοντες, ἔσταντο

δύο σύζυγοι ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τροφοῦ κρατοῦσης εὐτραφῆς βρέφους εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀφῆκε τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου τῆς διὰ νὰ καταθέσῃ ἐπὶ τοῦ μνήματος στέφανον ἐκ λευκῶν ῥόδων ἐπὶ τῶν ὁποίων προσεζείχεν ἡ ἀναθηματικὴ ἐκ κυάνων ἐπιγραφή. «Εἰς τὴν μικρὰν μου ἀδελφὴν.»

Καὶ ἦτο συγκινητικὴ ἡ ἀφιέρωσις αὐτῆ τοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐλθόντος, εἰς τὸν εἰς αὐτὸν ἐπιστρέψαντα.

Ἐρωγὸς δρομαία, μὲ καρδίαν ἐξωγαμμένην καὶ λαβούσα πλάγιόν τινα δρομίσκον διήυθύνθη ὀλοταχῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐπισκέψεως τῆς.

Ἡ τελευταία κατοικία τοῦ προσφιλοῦς μικροῦ εὐρίσκειτο μεταξὺ μνήματος παιδίου ὡς αὐτὸ καὶ μίτῃ γραιῖς μέμικης.

Συχνά, οἱ γονεῖς τοῦ πρώτου ἤρχοντο σοβαροὶ καὶ σκυθρωποί, ὁ εἰς εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἄλλου, ὅπως καὶ αὐτοὶ ἄλλοτε...

Ἐπίσης συχνά, τὰ τέκνα καὶ οἱ ἐγγονοὶ τῆς γραιῖας ἤρχοντο νὰ τὴν ἐπισκεφθῶσιν, εἰς δὲ τὰς μεγάλας ἑορτάς καὶ τινὰς ἐπέτετους, μεγαλοπρεπῆς γέροντος συνάδουε πάντοτε, ὅπως χαριετήσῃ μίαν εἶτι φορὰν τὴν σύντροφον τῆς ζωῆς τοῦ πρὶν ἢ ὑπάγῃ εἰς συνάντησιν τῆς.

Αὐτὴ ὕταν πλέον θὰ συνηνοῦτο διὰ παντός μὲ τὸν προσφιλῆ υἱὸν τῆς, τίς θὰ ἤρχετο νὰ προσυχηθῆ δι' αὐτὴν καὶ δι' ἐκεῖνον;

Παρακάμψασα τὴν γωνίαν τοῦ διαδρόμου ἐπλησίαζε πρὸς τὸν μικρὸν ἀνοστολόιστον τάφον. Ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης πλακῶς ἴσαν ἐγκεκαρωμένα εἰς Ἰωάννης—Μαυρίκιος Ρέβελν ἐκ ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν.

Ἰωάννα—Μαυρίκιος ἴσαν συμπεπελεγμένα τὰ ὀνόματα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός διεξευγμένον ἦδη.

Προῦχώριε κύπτουσα τὸ μέτωπον ὑπὸ τὸ βάρος τῶν θλιβερῶν τούτων σκέψεων.

Ἰψύνουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἔστη ἐκπλακτος... Κἀποῖς εὐρίσκειτο πρὸ τοῦ μνήματος.

Ἀνθρωπὸς τις ἴστατο ἐκεῖ, κρατῶν τὸ πρόσωπον του ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

Ἀνοθεσίμῃ ἐκείτο πρὸ τῶν ποδῶν του.

Ἡ καρδία της ἐπαλλέ σφοδρῶς καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ.

Τίς ἄλλος ἦτο, εἰ μὴ ὁ σύζυγός της τὸν ὁποῖον δὲν εἶχεν ἐπικινδύνει ἀπὸ πέντε ἐτῶν καὶ τὸν ὁποῖον ἐπανέβρισκε παρὰ τὸ τέκνον των!

Ἰστατο ἐκεῖ, ἀναυδὸς καὶ ἀκίνητος μὴ δυναμένη ν' ἀπέλθῃ, αἰσθανομένη ἐν ταυτῷ στενωγῶρι καὶ χαρὰν ἠδυτάτην βλέπουσα αὐτὸν πλῆσιον της.

Αἶφνης ἐστρέψε τὸ πρόσωπόν του.

Αἰ κνημαὶ της ἐλυγίσθησαν ἠέλησε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἐκείνος ἦτο ἤδη ἐμπροσθέν της χαιρειτῶν αὐτὴν σοβαρῶς καὶ μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ:

— Σὲ ζητῶ συγγνώμην διότι σὲ κατέλαβον οὕτως ἀπροσδοκῆτως, Ἰωάννα, ἀλλ' ἔρπασα χθὲς καὶ ἐβιάζομαι νὰ ἐλθῶ ἐδῶ... δὲν σὲ ἐξοργίζει τοῦτο βεβαίως;

Ἐμίλει χαμηλοφώνως καὶ τὴν ἠτένιζε μὲ τὸ γλυκὸ τοῦ παρελθόντος μεϊδιάμα.

Καὶ ἐκείνη ἐπίσης τὸν προσέβλεπε συγκεκινημένη καὶ ἄφρων.

Ἐίχε πολὺ μεταβληθῆ κατὰ τὰ πέντε αὐτὰ ἔτη· αἱ ὀφθαλμοὶ, αἱ φροντίδες εἶχεν ἀφήσει βαθεῖα ἔχνη ἐπὶ τοῦ προσώπου του· βυτίδες τινὲς διηολαίου τοῦ μέτωπόν του καὶ οἱ κρόταφοὶ του ἤρξαντο λευκανόμενοι.

Παρεξήγησε τὴν σιωπὴν της.

— Θέλεις νὰ φύγῃ Ἰωάννα, εἶπεν;

Ἐκίνησε ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, μείνε· εἶμαι εὐτυχὴς βλέπουσά σε ἐδῶ πλησίον μου διὰ πρῶτην ἡδὴ φοράν...

— Ἀπὸ τότε δὲν ἐπανῆλθον εἰς τὴν Γαλλίαν προσβῆκεν ἀφελῶς, ἄνευ δὲ τῆς ἀσθενείας μου, τὴν ὁποία τὸ κλίμα ἐπὶ ἐπεδείκνυεν, δὲν θὰ ἄριστον τὸ πρακτορεῖόν μου.

— Διατί δὲν μὲ εἰδοποίησες τότε; εἶπε ζωηρῶς.

— Πρὸς τί;

Ἡτένισαν ἀλλήλους καὶ ἐπὶ στιγμὴν διέμειναν σιωπηλοί.

Διὰ τὴν κρύψην τὴν ταραχὴν ἧς ἡ Ἰωάννα, γυνυκλινὴς διώρθωνεν ἀβρῶς τὴν ἀνοδοδέσμητον τοῦ συζύγου της.

Ἐγειρομένη, εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μαυρικίου προσηλωμένους ἐπ' αὐτῆς μὲ ἐκφρασιν τέσον

περιπαθῆ καὶ τεθλιμμένην, ὥστε συνεκινήθη καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Ὅστε μὲ μισεῖς ὀλιγώτερον, Ἰωάννα;

— Πῶς δύνασαι νὰ ἠμιλήσῃς περὶ μίσους πρὸς ἐκείνου, τὸν ὁποῖον τέσον ἠγαπήσαμεν;

Ἐλαφρῶς, ἐκράτησε τὴν νεαρὴν γυναῖκα.

— Ἀκουσὸν με. Ἰωάννα, εἶπεν ἡ συνάντησις μας δὲν εἶναι ὅλως ἔργον τυχαῖον.

Εἶναι παραίνεσις καὶ μάθημα. Ἐσχον πολλὰ ἄδικα ἀπέναντί σου... Κατὰ τὰ πέντε τῆς μοῦγασέως μου ἔτη, συγχάκις ἐβυθίσθη ἐν σοδαρῶς ἀκίφει. Ἡ μητρικὴ ἀγάπη, δὲν εἶναι ποτὲ πλέον τοῦ δέοντος μεγάλη ἀγάπη, καὶ ἀποκλειστικῆ... διότι συνοψίζει ὅλα τὰ τῆς ἀγάπης αἰσθήματα. Ἐσχον ἄδικον νὰ παραπονεθῶ, νὰ σὲ λυπήσω, καὶ ἐξ ἐστῶ συγγνώμην. Ἄλλ' ἐν δόγματι τῆς πρὸς τὸν μικρὸν μας φιλοστοργίας μας, θέλεις εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἔρχομαι πρὸς ἐπίσκεψιν ὁμοῦ καὶ ὁ τάφος νὰ μᾶς ἴδῃ ἐνωμένους ὅπως ἄλλοτε τὸ λίκνον;

Ἡ νεαρὴ γυνὴ ἐσιώπη· ἀλλὰ στηρίζασα τὸ μέτωπόν της ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ συζύγου της ἔκλαυσε, καὶ τὰ δάκρυά της ἦσαν πολὺ ἀνακουφιστικά.

Τότε ὁ πατὴρ, λαβὼν ῥόδον ἀπὸ τὴν χαμαὶ κειμένην ἀνοδοδέσμητον, τὸ προσέφερεν εἰς τὴν μητέρα.

— Ἐν δόγματι τοῦ τέκνου σου καὶ τοῦ ἰδικοῦ μου, εἶπε.

Καὶ ὁ εἰς εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἄλλου, οἱ δύο σύζυγοι ἀπῆλθον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦ τέκνου των ἀναπαυτηρίου, ὅπου ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ μικροῦ των ἀγγέλου αἱ καρδίαι των καὶ πάλιν συνεταύτισθησαν.

Εὐγέν. Κανδορτζῆς.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ ἑκατονταετηρίς τοῦ Σχίερ. Τῆ 9ῃ ἰούλιου (ν. ἡμ.) συνεπληρώθησαν ἑκατὸν ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ. Ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ σύμπερασε ἡ Γερμανία ἑόρτην ἀνάστασις ὅπως ἀπαύστη ἐπὶ τὴν μνήμην τοῦ τέκνου της: τὰς ἐμπροσθοῦσας ἡμέρας.

Καὶ εἰς τὰς μετὰ τὸν ἀσκήσαντος πόλεις, εἰς πᾶσαν γωνίαν ἐν ἧ ἔτυχε νὰ ἐδραθῆ μία σκηνὴ ἐδωδύχθη καὶ ἐν ἀριστοτέλει τοῦ Σχίερ. Ἡ ἰορτὴ κατέγη οὕτως εθνηκῆ. Ἐνοεῖται ὅτι ἡ λαμπροτέρα πασῶν ὁπῆρξεν ἡ ἐν Βεϊμάρ, ἐνθα 60000 φρονιτῶν μόνον προῆλθον διὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ ἀνδριάντι: τοῦ ποιητοῦ παρελθον. Ἐν τοῖς διαφόροις συλλόγοις πλείους ῥήτορες ἔκαμον διαλέξεις περὶ τῶν λυρικῶν καὶ τῶν δραματικῶν ποιήσεων τοῦ μεγάλου δραματοῦργου. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπίσης ἐτετέλεσθησαν πολλὰ ἀνάλογα τελεταί. Ἐν Βελιγίᾳ μελισσοὶ ἐβύθη ἐπὶ τῇ ἐδωδύχῃ ἐκαίριε σκοπὸν ἔχουσα νὰ προσέρχεται ἐπίκουρος τῆς ἀναστασιῶν Ἐλβετοῖς ποιηταῖς. Ἡ Ἐλβετικὴ κυβέρνησις προσέφερεν ἐπὶ τούτῳ 50000 φράγκα.

Ἡ τρίτη ἑκατονταετηρίς τοῦ Δὸν Κιχάου. Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι τὸ ἀριστοτέλειμα τοῦτο τοῦ Cingantes καὶ τῆς Ἰσπανικῆς φιλολογίας ἔχει τὸ βῆθος τῆς δημοσιότητος, μετὰ τὸ εὐχρηστὸν ἐνοεῖται.

Εἶνε μεταφρασμένος εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας καὶ ἀριμετρεῖς πλείους ἐκδόσεις. Ἀπὸ τριακοσίων ἐτῶν δὲν ὑπῆρχε βασιλεὺς ἢ στρατιώτης, πλοῦσις ἢ πένης, δικαίος ἢ ἀμαρτωλὸς, ὅστις δὲν ἀνέγνωσε τὸ ἀθάνατον καὶ αἰώνιον ἄμικττον ἔργον τοῦτο. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ὁ Δὸν Κιχάου: εἶνε βιβλίον προσιτὸν εἰς πᾶσαν ἡλικίαν καὶ ὡς ἐκ τούτου εἰσόδους καὶ εἰδίδει πανταχοῦ. Κατὰ συνέπειαν εἰσέδουσε καὶ εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἐν αὐτῇ φρενιτικῆς μου, ὅπου ἔκαμνε τὴν περιουσίαν τῶν παραδόσεων εἰς τριακόσιας ἐξήκοντα πέντε ἡμέρας.

Καὶ οὕτω προῆλθεν εἰς τὰς χεῖράς μου. Τὸ νῆμα σα: περιγράφω τὰς γλωσσικὰς στιγμὰς, ἃς διῆλθον ἀναγινομένων τὰς περιπέτειας τὸ περιγίμνον ἱππότου εἶνε ἄνωγρον τοῦ περὶ τοῦ καλίου μου Σῆ: ἀρκεῖ μόνον ὅτι τοσοῦτον ἐξετίμησα αὐτὸν καὶ τὰ ἀπείρωτα τῆς ὥρας τῶν Λατινικῶν, καθ' ἃς μόνον ἀριστοτελεῖα ἀνεγίνωσκον! Καὶ ἰδοὺ πῶς συνέβαινε οὐ πῆρρον τακτικὰ μετρίως εἰς τὰ Λατινικά.

Λοιπὸν προῆλθον τριακόσια ἔτη ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀριστοτέλειματος τούτου. Ἡ Ἰσπανία ἐώρτασε λαμπρῶς τὴν ἑκατονταετηρίδα μετὰ φανῶν καὶ λαμπρῶν, παρελάσεων, ἀγορῶσεων κτλ. κτλ.

Τὰ αἰνίγματα τοῦ σύμπερατος. Διὰ τοῦ φέροντος τὸν τίτλον τοῦτον ἔργον τοῦ ὁ Χαζὸν σὺνταξι καὶ ἀνακεφαλαιοῖ τὴν θεωρίαν τοῦ μουσοῦ. Ἡ ὠμορία αὕτη κατὰ τοῦ διαβού: αὐτῆ εἶνε ἡ μόνη, ἧς δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐπιστημονικὴ ὡς βραζιλιανῆ ἐπὶ τῶν βετικωτέρων ἐπιστημῶν εἶναι ἡ χημεία καὶ ἡ μηχανικὴ.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τούτου εἶνε τεραστία. Ἐν Γερμανίᾳ ἡ μὲν πολυτελής ἐκδοσις ἀνήλθεν εἰς δεκακοτὴν χιλιάδα ἡ δὲ λαϊκὴ εἰς ἑκατὸν ἐξήκοντα χιλιάδας ἀντιτύπων. Ἡ Ἀγγλικὴ ἐκδοσις ἔσχε τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν, ἡ δὲ γαλλικὴ προηγήσατο μυσθόδη.

Ἡ γυναικεῖος τύπος. Ἡ Κα Φλαμπαρτί, σύζυγος τοῦ γνωστοῦ ἀπυρῶνου ἔστρε ἐσχάτως περικινῶν φέρον τὴν τίτλον: ἡ εἰρήνη διὰ τῶν γυναικῶν. Ἡ σύνταξις τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἔστα ἀποκλειστικῶς γυναικεῖα, ἡ δὲ συνδρομὴ ἐλαχίστη (2 φρ. 50 κατ' ἔτος).

Ἀρχαιολογία. Ἐν Αἰγίῳ ἀνεκαλύφθησαν τὰ εἰρηπια προστορικῆς πόλεως ὡς καὶ πολλὰ οὐρετικὰ ἀγαλλεῖα.

Ῥωσικὴ φιλολογία. Ὁ Ῥωσσοῖα πωλικὸς πόλεμος ἔχει καὶ τὴν φιλολογίαν του. Μεταφῶ τῶν σημαντικωτέρων ἔργων ἄτινα ἀγορῶσιν αὐτὸν τὰ μετὰ τὸν ἀξίολογία εἶνε: τὸ μουσικὸν τοῦ Ἰπρικῶν, Ἐν Μανουσίρια τοῦ ἱππώτου Ἰβὸν Σὶκ καὶ ὁ ἑρωτικὸς γῆλωσ τοῦ Ἀνδρέιτς, ἔργον μέλλον νὰ σημεῖωσῃ ἐκοχῆ εἰς τὰ χρονικά τῆς συγχρόνου φιλολογίας.

Τὰ διαλέματα ἐν τῷ θεάτρῳ. Ἡ διάρκεια ἐκ διαλειμάτων ἀπαρχολεῖ μεγάλως τὸν γαλλικὸν τύπον. Τὴν συζητήσιν ἐξήγησεν ὁ δραματικὸς Κριτικὸς τοῦ γαλ. Χρόνου. Ἡ σύταξις τοῦ Γαλάτου ὑπέβλεπε τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν μεταφῶ τῶν θεατῶν τῶν μεγαλητέρων θεατῶν τῶν Παρισίων. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ψηφοφορίας ὄπῆρξαν ἀμφίβολα καθαῖ εἰ καὶ ἡ πλειότης ἐξήγησε πενταλεπτον διάρκειαν δι' ἑκάστον διάλεμμα, ἀπῆρξεν τὴν ἑαρεῖν τῶν παραστάσεων καταδικῶν ἐναντίην καὶ τὴν λήξιν κατὰ τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν, ὅπερ δὲν εἶνε πάντοτε δυνατόν.

La fiaccola sotto il moggio (ο δαυλός υπό τὸ μόνιον) εἶναι ὁ τίτλος τῆς νέας τραγωδίας τοῦ Γαβριήλ Δ. Ἀνουήτιου καὶ τὸ τρίτον μέρος τῆς τετραλογίας, ἣς ἀποτελεῖ μέρος καὶ ἡ κόρη τοῦ Ἰέρου, περὶ ἧς ὁμιλήσαμεν ἄλλοτε ἐνταῦθα. Διὰ τῆς τετραλογίας ταύτης, ἣς μόνον τὰ δύο ἀνωτὴ ἔργα συνικληρώθησαν ἤδη, ὁ ποιητὴς σκοπεῖ ὅπως ἀπεικονίσῃ τὰ ἦθη καὶ τὰς παραδόσεις τῆς φιλιτῆς αὐτοῦ πατρίδος Abruuzzo. Τὸ πρῶτον μέρος θὰ φέρῃ τὸν τίτλον Ver sacrum (ἱερὸν ἔαρ), τὸ δὲ τελευταῖον Deo scacciato (προγεγραμμένοι; Θεοί). Περισσότερα περὶ τῆς fiaccola sotto il moggio θὰ γράψωμεν προσεχῶς.

Poesia. Ἐν Μιδιολάνῳ ἐκδίδεται περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον δημοσιεῖον ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ πρωτοτύπου τὰ ἀνεκδιτά ποιήματα ἀπάντων τῶν μεγάλων ποιητῶν τῆς ὀρθολογίας.

Τὰ φετικίνητον. Ἐπὶ τέλος ἐφευρήθῃ Ἄμφιβάλλετε ἴσως καὶ θυμῶς . . . κινῆται καὶ θὰ κινήσῃ ἀνευθύνῳ ἀνευ οὐδεμιᾶς καταναλώσεως; τῷ ὄρωλόγιον τοῦ Beauveit . . . ἐὰν ἦναι ἀληθὴ ἅσα λέγονται περὶ αὐτοῦ. Ὁ ἐφευρτὴς ἐφηρμωσεν ἐπὶ τοῦ ὄρωλόγιου του τὴν ἰδιότητα τῶν διαφορῶν τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἀέρος καὶ πιστεύεται ὅτι κατ'ὄρθωσεν τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος. Τώρα μὰς μένουσιν: Ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου, ἡ φιλοσοφικὴ λίθος καὶ ἡ ἀθανασία.

Ἡ γέφυρα τῆς Brooklyn. Τὸ καθήκον τοῦτο τῆς Νέας Ἰόρκης, ὅπερ θεωρεῖται ὡς ἐν ἐκ τῶν θαυμάτων τῆς νεωτέρας τέχνης, κινδυνεύει νὰ κατακρημνισθῇ. Ἡ δὲ αἰτία ὁ ἤλεκτρισμα, ὅστις χρησιμεύει πρὸς ῥύθμισιν τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ. Τὸ ἤλεκτρικὸν ρεῖμα ὑποδοχθεὶ τὰς διαθρωπικὰς ἰδιότητες τοῦ ὕδατος.

Διὰ τοὺς φωτογράφους. Ἰδοὺ καὶ μία συνταγή (ἀπεράσισα νὰ τελειώσω μὲ μίαν συνταγήν) διὰ πίνακος καλλῶς διατηρούμενον καὶ δὴ μὴ χρωματιζόμενον, ἀλλὰ χρησιμεύον μέχρις τελείας ἐξαντλήσεως:

Γάλακτος	4	λίτρα
Λιθίου καρίου	30	γραμμα.
Γλυκερῶς	125	»
Στυπτηρίας χρωμαίου	5	»
Κιτρικῶς οἴνου	40	»

Ἡρακλῆς Γ. Μίντζας.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ

Μετ' ἀκρατησῶν καὶ ἀπλείτου χαρῆς ἀναγγέλλομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις τὸν ἀρισμὸν τοῦ ἐκ τῶν διαπρεπεστάτων ὑπαλλήλων τῆς Ἀρχιγραμματείας τοῦ Ἰπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν καὶ μέλους τοῦ ἀνωτέρου προσωπικοῦ τοῦ γραφείου τοῦ Ἰούου, Ἐνδῶς, Κεμάλ Βέη, ὡς ἀρχιγραμματέως τῆς Νομαρχίας Βίν.

Ἡ εἰς ὀφθῆν καὶ περιβλεπτον στάσιον πάνυ ἐκαίῃ προαγωγῇ τοῦ εὐγενοῦς καὶ πλήρους ἀληθοῦς ἐξῆς καὶ σπαμίον ἀρετῶν νεαροῦ τούτου λειτουργοῦ τοῦ Κράτους, ἀπο-

τελεῖ ἐξ ἄλλων ἀρετῶν καὶ δικαίων πρὸς αὐτὸν τιμὴν ἐκ μέρους τῆς Σ. Κυβερνήσεως, περιφανῶς ἀμείψουσιν τὰ περικουσμούντα αὐτὸν πολύτιμα προσόντα.

Ἐξ τοῦ φημιήστου Γουσσὸφ Ζιαδδίν, δικαίου τοῦ Καστελλορρῆου, ὅστις ἀφῆκεν αὐτῷ ἀλθιστον ἐποχὴν διὰ τῆς πατρικῆς του δικηστίας, τῆς ἀγαθότητος καὶ τοῦ ἰποποτισμοῦ του, ἐκλητρονόμεσε παρὰ τοῦ γεννητρος αὐτοῦ θλας τὰς πλουτιμους ταῦτας ἰδιότητας, δι' ὧν ὡς καὶ διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ μαρρώσεως καὶ ἀδρότητος τρόπων, πανταχοῦ ἐπεικυσάτο ἀδρόαν τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ συμπάθειαν.

Ἡ μεγάλη λεπτότης, μετ' ἧς συγχωριωμένης μετ' ἀκρας εἰς τὸ καθήκον ἀφροσύσεως, ἐξήσκησεν ἄκρις ὥρας τὰ λογοκριτικὰ του καθήκοντα, θέλει ἐπίσης ἀφῆσει ἐποχὴν τῆς διαβίσεως αὐτοῦ διὰ τῶν λογοκριτικῶν γραφείων. Οὐδεμία δ' ἀμφιβολία ὅτι, ἐν τόσῳ νεαροῦ ἡλικίᾳ ἀνωμόμενος εἰς τόσῳ ὑπέρῳχον θέσει, ἔχει πρὸ αὐτοῦ εὐρύτατον τὸ σταθῖον τῶν μελλουσῶν ἐπιτυχιῶν. Συγχαίροντες ἐλοφύμους τῷ Ἐνδῶς, Κεμάλ Βέη, ὅστις ἐπὶ πλέον τυγχάνει καὶ ἑλληνομαθέστατος, εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν καὶ εἰς τὰ ἀνώτατα προαγωγῆν αὐτοῦ

† ΘΑΝΑΤΟΙ

Γρηγόριος Δεβετζής

Γέρον χριστὸς ἐν εὐσεβείᾳ καὶ χριστιανικῶν ἔργων διεληθὼν τὸν βίον, ὁ Γρηγόριος Δεβετζής, πρεσβύτερος ἀδελφός τῆς Α. Θ. Π. τοῦ παναθάστου ἡμῶν Πατριάρχου κ. Ἰωακείμ τοῦ Γ'. ἐσθίθη προχθὲς ἡμέρα, ὡς ἐκλιπούσα λαμπράς, ἐν Βαρσοχωρίῳ, ἐν τῇ ἀνωστέρῃ ἐκείνῃ Βοσποριδι ἀκτῇ, ἣτις ἐκλείθη ὡς γεννιέτωρ τῆς μεγάλης προσωπικότητος.

Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐτελέσθη μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιβελουσίας πημπῆς, σπουδαστῶν θλων τῶν διακεκριμένων τῆς κοινωνίας ἡμῶν προσώπων ὅπως ἐκδηλώσωσι τῷ πολυσεβίστῳ ἡμῶν Πατρι καὶ Δεσποτῇ τὴν εὐκρινῆ αὐτῶν συμμετοχὴν ἐν τῇ θλίψει αὐτοῦ.

Τὰ εὐκρινῆ ἡμῶν συλλυπητήρια βαθυσεβάστως ἐκφράζοντες καὶ ἡμεῖς τῇ Α. Θ. Π. εὐχόμεθα ὅπως ἐκ τοῦ διακρίνοντος αὐτὸν ἡθικοῦ σθένους ἀντήλθῃ τὴν παραμυθίαν ἐπὶ τῇ θλίβεσθ διὰ τὴν στοργικὴν καρδίαν του ἀπωλείᾳ τοῦ εἰς τὰς γαλανὰς τῶν δικαίων χώρας μακαρίως ἀποδημήσαντος ἀδελφοῦ.

Ταρσῆ Κ. Σαβθοπούλου

Ἐπίσης ὀδυνηρὸν ἀπέλασ πλητῆμα εἰς τὰς φιλοστόργους τῶν τέκνων καὶ τῶν λοιπῶν ἀειτῆς οἰκείων καρδίας, ἀπῆλθεν ἀπὸ τῶν φθορῶν τούτων εἰς τὰ αἴλια τῶν μακρῶν σκηνώματα γηραιὰ δέσποινα χρηστὴ καὶ μελιχρία τοῦ ἦθος ὅσον ὀλίγη, ἀγαθὴ δὲ τὴν καρδίαν καὶ διακρινόμενη ἐπὶ πάσαις

ταῖς ἀρεταῖς, αἵτινες ἐξήραν εἰς ἐξιδανικευμένον ἦθικὸν τύπον τὴν οἰκοδόσκων καὶ μητέρα τῆς παραλυσῆς γενεᾶς, ἡ Ταρσῆ κ. Σαβθοπούλου, χήρα τοῦ φημιήστου μουσικοδιδασκάλου Κ. Σαβθοπούλου, ἐπὶ 35ετίαν χρηματίσαστος ἱεροφύλιου τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ.

Συλλυπούμεθα ἀπὸ καρδίας τῷ ὑπὸ τῆς μακαρίδος, καλῶ δὲ ἡμῶν φίλῳ κ. Γ. Σαβθοπούλῳ καὶ τῇ δεσποινίδι ἀδελφῇ αὐτοῦ, εὐχόμεθα ὅπως ἡ ποθητὴ τῆς ἀποπτάσεως μητρὸς σκιά τοῖς ἐπιπραινῆ ἀράτος τὴν ἐδῶσαν τῆς παραμυθίας ἐκ τῶν αἰθερίων δομητίων.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ «ΠΡΟΟΔΟΣ» ΕΝ ΤΑΤΑΟΛΟΙΣ

Μετὰ σεμνῆς προμηθῆς ἐτελέσθη τῇ 8ῃ φθίνοντος, ἡ τελετὴ τῆς ΣΤ'. ἐπεκρηῖστος τῆς ἐν Ταταόλοις Ἀδελφότητος «Προόδου», καθ' ἣν ἐν μὲν τῷ αὐτῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐτελέσθη ἀρχιερατικὴ λειτουργία ἱερωγούτος τοῦ Θεοφιλοτάτου ἁγίου Παμφίλου κ. Μελεστοῦ, ἐν δὲ τῇ αἰθυσῇ τῆς Κεντρικῆς τῶν Ἀρρίνων Σχολῆς ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος κ. Γ. Λιοντίης ἀπήγγειλε τὴν ἐκθεσιν τῶν κατὰ τὴν λήξαν συλλογικὴν περίοδον τελεσθέντων. Ἐκ ταύτης, κατεράνη, ὅτι τὸ σωματεῖον, βαίνον δεημέρει πρὸς τὴν ἐπιπόνομον τοῦ τίτλου αὐτοῦ πρόδον, καθίσταται ὀλονὲν ἀνάχων τῶν συμπαθειῶν καὶ τῆς ὑποστηρίξεως τῆς αὐτῆς κοινωνίας, ἐφ' ᾗ συγγάρμον εὐκρινῶς τῷ ἀξιοτίμῳ αὐτοῦ Προεδρεῖ.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ἰπὸ τοῦ φιλοπόνου νέου κ. Στεφ. Μαλαχοπούλου, τελεοφίτου τοῦ Ζωγραφείου Γυμνασίου, ἐξεδόθη τευχίδιον ποιημάτων, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ζωγράφους Μούσας». Τὸ βιβλίον ἀπτελούμενον ἐκ ποιημάτων διδακτικῆς θλης, ὡς καὶ ἄλλων ἀφιερωμένων εἰς διαφόρους διαπρεπεῖς προσωπικότητες, καταδεικνύει τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἀφροσύνην τοῦ νέου εἰς τὰς Μούσας, ἐφ' ᾗ καὶ εὐχόμεθα αὐτῷ μεῖζονα εἶναι τὴν ἐν τῷ μελλόντι ἐπίδοσιν.

ΟΛΥΝΟΥΡΑ ΕΒΔΟΜΗΣ

Μίαν ἡμέραν ὁ κ. Ψόρος, λόγιος διακρινόμενος ἐπὶ καλλονῇ καὶ εὐφροιά, ἐκάπνισεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅταν ἡ ὑπρητρία του τῷ φέρε, παρὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἑταιρείας.

τῆς ὁποίας εἶναι μέλος, ἐν δέμα μετὴν ἐξῆς ἐπιστολῆν. Ἄνοιξατε τὸ δέμα αὐτὸ καὶ θὰ ἴδῃτε τὴν καλεκαπούρα ἐνὸς δικοδος κτήνου, τὸ ὅποιον ἡ ἑταιρεία μας συγκρατοῦμε εἰς τὴν φάλαγγά της.

Ὁ κ. Ψόρος ἀνοίγει τὸ δέμα μειδιῶν: νομίζει ὅτι θὰ ἴδῃ μέσα τὴν γαλογογραφίαν ἐνὸς ζῴου, μετὰ τὸν ὅποιον διεπληκτίσθη χθές, καὶ τῷ τὴν στέλλουν εἰ φίλον του γαριεντιζόμενος εἰς βάρος ἐκείνου.

Καὶ ἀνοίγει τὸ δέμα μετὰ προσοχῆν. Ἄλλὰ τί βλέπει; . . . — Περὶ ἑρῶν . . . ἕνα καθρέπτης! Ξαναβλέπει τὴν ἐπιστολῆν. . . — Ἐν αὐτῷ θὰ ἴδῃτε τὴν καρικατοῦραν ἐνὸς δικοδος κτήνου! ! ! ; ; τὸ ὅποιον ἡ ἑταιρεία μας ἀριθεῖ εἰς τὰς φάλαγγας της ! ! ! τί λοιπόν; Δὲν βλέπω ἐδῶ μέσα εἰμὴ τὸ πρόσωπόν μου! ἡ γαλογογραφία ! ! ! τὸ κτήνος ! ! ! . . . εἶμαι ἐγὼ ; ; ! ! !

Ἐλληνὶς κυρία, καθεστρωκυίας ἡλικίας, περιπεσοῦσα εἰς τὴν δυσμενείαν τῆς τύχης, ζητεῖ οἰκογένειαν παρὰ τῇ ὁποία νὰ ἐργάζηται ὡς ράπτρια ἀνευ μεσοῦ, ἀντὶ μόνης τροφῆς καὶ λιτῆς ἐνδομοσίας. Ἐχει μακροχρόνιον ἀσκήσιν. Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον πρὸς τὴν διεδοθυσιν τῆς Βοσποριδος.

— Τύκ. ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ καὶ Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΥΔΟΥ Κουρσοῦμ-Χάτ ἀριθ. 8